

20th January 1964] [Mr. Chairman]

and also attribute improper conduct on the part of the staff of the Secretariat of this House and therefore, tend to impair their integrity and impede them in the performance of their delicate duties as they have to render assistance to all Members, irrespective of their party affiliations in accordance with the parliamentary procedure and practice.

Such written imputations which concern the character and conduct of some Members and the Secretariat of this House are a serious breach of privilege without perhaps being libel at common law. I, therefore, rule that there is a *prima facie* case of breach of privilege. But inasmuch as the matter has been raised and referred to the Committee of Privileges of the other House, further action in this regard may be deferred for the present.

III—PRESENTATION OF THE TWELFTH REPORT OF THE COMMITTEE ON GOVERNMENT ASSURANCES.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, I have much pleasure in presenting the twelfth report of the Committee on Government Assurances. In doing so, I should like to state how much we have appreciated the efforts of the Leader of the House in trying to see that satisfactory replies are given for many of the items that were kept pending from as long ago as 1956-57. Hon. Members will see from the Appendices that most of these items have been answered. In a few cases a complete answer was given and the Committee asked for no other information. Still there are a few cases and the Committee notes with regret that some of these date as far back as 1959 and 1960, that action had been taken between 1960 and 1962, and that the concerned departments communicated the information to the Committee only in 1963, making it possible that all these things could have been done earlier and delay could have been avoided. The Committee, therefore, hopes that in future when any of these assurances are departmentally settled, the communication will be sent to the Council Secretariat. In regard to a few items which are still kept pending, I hope that before the next meeting of the Committee the necessary answers will be given. I present the Report, Sir.

IV—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—cont.

MR. CHAIRMAN: We will now continue the discussion on the Governor's Address.

* SRI M. RAJAH IYER: Mr. Chairman, Sir, it was a proud privilege for us to be present the other day to listen to the esteemed address of the Governor of Madras. It was a matter of particular joy for teacher representatives like me to be on the legislature and to be given the privilege of listening to the Governor's Address and taking part in the discussion on the Governor's Address. It is a

10-40
a.m.

[Sri M. Rajah Iyer] [20th January 1964]

matter for grave concern, however, Sir, that there seems to be a move to abolish the teachers' constituency. The move has emanated from the Central Election Commission and this has filled all teachers with great concern. Wherever teachers meet, the topmost thought in their minds is that this constituency was introduced in our country—in no other country teachers have any representation on the legislature; this is a particular matter of which our country could well be proud—and that this seat is to be taken away now is a thing which fills us all with grave concern. If this constituency had not been created at all, perhaps there might be no occasion for disappointment. But to have created a constituency and to condemn it now, or think of condemning it now as unnecessary or superfluous calls for very serious consideration at this stage. It would be safe to say that this constituency has been serving its purpose. In stating the reason why the Central Election Commission thinks of abolishing the teachers' constituency, it is given out that this is overlapping the graduates' constituency. It must be pointed out that in the graduates' constituency mostly distinguished men, doctors and lawyers are returned. After all, hardly 20 per cent of the teachers are graduates and there can be no question of overlapping at all. Secondary, Sir, it was expressed that the creation of this constituency imports politics into the teaching profession. On the other hand, I beg to submit that it keeps away teachers from politics altogether because there is a representative of theirs in the legislature. Without a representative of theirs in the legislature, the teachers whose problems are never ending and numerous will be driven to the protective wings of the politicians, and party politicians. It is well there is separate representation for teachers so that they may approach their representatives to get their grievances redressed or their voice heard here. Considering the importance of education and considering the fact that nearly a quarter of our expenditure is spent on education alone under various social welfare schemes and also considering the fact that the teacher representatives here like our late Sri T. P. Srinivasavaradan whose death we mourned the other day and whom we called a model legislator, have all contributed substantially to the discussions on the floor of this Council, I would urge upon the Government, the State Government to reconsider their stand over this question, and the worthwhileness of having a separate teachers' constituency. For it was reported in the papers that the Government of Madras had concurred with the Government of India in their opinion that this constituency could be abolished. It is a matter for grave concern to every one of us. As is usually said, it is better that one is born blind than that one should lose his sight later in life. The disappointment, the poignancy would all be the greater if a particular privilege that was extended to us is to be taken away at this stage and there is a lurking suspicion that it was given a trial and found wanting. It looks like an ignominious verdict on the usefulness that this particular constituency has been proving in the affairs of our country. Anyhow there is one view of thought and a radical view of thought that seeks to abolish this House itself. When there was the emergency last year, this view was expressed, of abolishing the House. This is a view held by people having a certain political thought.

20th January 1964] [Sri M. Rajah Iyer]

They felt that the Upper House could be abolished altogether. And now we have the other view that the Upper House may remain but the teachers' constituencies may be abolished. Both of them strike me as being of the same kind though the difference may be one of degree. I would like to urge upon the State Government to consider the whole question dispassionately and reconsider their reported decision regarding the usefulness of the teachers' constituency.

We read with great joy the move of the Central Education Minister—in fact, every pronouncement of his, the Hon. Sri Chagla's fills the hearts of people interested in the welfare of the country with joy and relief—according to his latest pronouncement which is published in this morning's newspapers—to introduce a Bill to safeguard the rights and privileges of teachers. This is something which would be welcomed by all teachers particularly teachers in aided agencies. They suffer from very many handicaps in spite of the goodwill of the Government and their orders in our favour to ensure the security they had guaranteed to us. Still they are helpless to secure for teachers their security that they should enjoy, a security that has been granted by the Education Department, by the orders of the Government. We find them still helpless to enforce their orders because of certain legal decisions that have held that these orders have no legal sanctity. Lawyers can quibble with words and prove that this particular order, however well intentioned, however good, still proved useless, fruitless so far as the teachers are concerned. Their rights have to be safeguarded. I would urge upon this Government to do likewise as the Central Government have done. After all, the Central Government, the Government of India have not to deal with teachers directly, education is certainly not their direct concern. If they are thinking of introducing a Bill to safeguard the rights of the teachers, is it not our paramount duty here in the State legislature to think of introducing suitable legislation to safeguard the rights and privileges of our teachers? There is the University Act. There is the Elementary Education Act. Unfortunately, there is no Act to cover secondary education. The bulk of teachers in high schools have to carry on their day-to-day existence, particularly in the aided schools very much submitting themselves to the whims and fancies of certain unscrupulous correspondents of those institutions. The teacher has every right to demand the elementary protection from the Government of this country. Therefore, I would request the State Government to introduce suitable legislation in order to bring about a Board of Arbitration similar to the one under the Industrial Disputes Act, whose decision will be final and binding on the managements and the teachers. To-day there are specific rules that teachers with certain qualifications must be paid certain scales of salary, and there are managements of aided institutions who, with impunity, deny them and refuse to pay those salaries due to the teachers and provoke them to go to the Courts of Law, if they can. Such things could be maintained to our glory if only we think of suitable legislative measures. While pleading for security for teachers, I am conscious of the fact that

[Sri M. Rajah Iyer] [20th January 1964]

o much of security also may prove the undoing of education in
 ur State. I am surprised to see a decision of the High Court
 Madras the other day, which sounded to me to be something very
 uncommon. The aided school teachers shall not take part in
 arty politics. For the matter of that, any teacher worth his name
 belonging to that noble profession shall have nothing to do with
 arty politics. While the Government and local body teachers
 ave their own service conditions making it impossible for them
 o take part in any election, the aided school teachers shall not
 and for any election to the municipality or local board without
 e express permission of the management. It is an unequivocal
 Government Order. We see a particular teacher of an aided school
 a Kanyakumari district who sought the permission of the manage-
 ment to enter the municipality. The permission was refused, and
 e defied the refusal of the management, filed his nomination, and
 ot elected as a Member of the Municipal Council. The manage-
 ment took action against him and rightly so. When the manage-
 ment does not want him to dabble in municipal politics, he shall
 ot do so. The management framed charges against him and
 dispensed with his services. He appealed to the Director of
 ublic Instruction who stood by the order of the management, as
 e considered it quite illegal and unlawful on the part of the teacher
 o have sought and won the election defying the order of the
 management. The teacher went to the High Court and got the
 hole thing quashed. The High Court in its judgment said that the
 Government might take action against the management concerned.
 he particular Government Order is quite confusing. That is
 hat the learned High Court Judge says. It must have been very
 ear.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member will please not discuss
 the High Court here.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, it is
 open to the House to discuss the merits or demerits of the decision.
 is not open to the House to discuss the quality of the Judge as
 well as to suggest that the Judge has been prejudiced or something
 the kind. If the hon. Member continues to draw the attention
 the House only to the judgment and his views on the judgment,
 e would be within his rights.

SRI M. RAJAH IYER : Excuse me, Sir. Nothing could have
 en farther from my mind than to discuss the merits of the
 dgment. I am anxious to point out to the Government that
 ch Government Orders should not be framed so as to be inter-
 eted in a manner quite alien to the intention of the Government.
 ne intention of the Government is very clear that a private aided
 hool teacher shall not take part in municipal elections without
 e express permission of the management and that order is not
 und sufficient enough for the purpose. The High Court says
 at while the Government may take action against the manage-
 ment concerned, it is powerless to take action against the teacher

20th January 1964] [Sri M. Rajah Iyer]

concerned. With your kind permission, Sir, may I read a particular paragraph from the Judgment? "It was clear from the Government Order that what was intended by it was that the management should at the time of employment of their teachers or even subsequently thereto, enter into specific agreements with the teachers, as part of the conditions of their employment, that the teachers should not stand for election. Inasmuch as such a condition was not there in the teacher-management agreement, they are unable to forbid the teacher to seek municipal election." I am anxious that we should adopt statutory measures, legislative measure to ensure that while security is given to the teachers, while their rights and liberties are ensured, their duties and responsibilities are made legally inviolable.

Then, Sir, we have the teacher-pupil ratio and I am thankful to the Government for one fine feature there. They have made each class a unit for calculating the number of teachers in any particular elementary school, instead of making the whole school or worse still the entire Panchayat Union area as unit. But, unfortunately, in reckoning the number of teachers, they go by June 1963 rolls, while the order itself came out on the 7th September 1963. While subsequent to this date a number of schools may have earned the right to entertain a few more teachers, it is not fair, I should think, to go by the earlier rolls at the beginning of the year.

There is this misconceived order about maintaining a list of the so-called surplus teachers. If one teacher is found to be surplus somewhere, he is transferred to some other school in some other place. Imagine a particular elementary school teacher who is found surplus in Madras, being transferred to Madurantakam, apart from the fact that it may prove to be legally impossible for the Government to thrust such a teacher on another school. Just yesterday's paper carried the news that a Roman Catholic management have taken it to the High Court to show that they refuse to be a party to this planting of a teacher on their heads over whose appointment they have had no say whatsoever. Sir, even here we have to pick our way very carefully and see to it that the so-called system of surplus teachers is abolished. If in any institution there are surplus teachers, they may retain them on their rolls till such time as they build up their strength and they are absorbed in future vacancies. Nothing could be more unfair than to transfer these teachers from one school to another. There are a number of teachers with a number of years of service in one and the same institution. They have got into the tradition of that school and they belong to the institution, and for no fault of theirs, they should not be transplanted and put elsewhere simply because we have to be in conformity with a particular order. Particularly when this order tries to give retrospective effect, naturally teachers feel that it is rather unfair.

In the Governor's Address there is the adjuration that all of us must exert ourselves to see to it that the Small Savings Scheme is made a wonderful success. There can be no difference of opinion

[Sri M. Rajah Iyer] [20th January 1964]

about what a great personal virtue saving and thrift can be for our teachers. We do not need to tell them that they must invest in Small Savings. In our Development Councils we give topmost priority to the need to carry to the villages this great message of saving and investment and standing by the Government. It is one thing to make it voluntary. But to insist upon a 5 per cent excess Provident Fund Contribution is a very heavy impost on the poor teachers. They have to contribute 6 per cent towards Teachers Provident Fund. They have to insure themselves compulsorily and they have to think of very many other things. These three benefits—pension, provident fund and insurance—are three great welfare measures that redound to our credit. The Hon. Mr. Chagla the other day has exhorted the other States in India to follow the lead that Madras has given in the matter of this triple benefit scheme. It is a matter of great pride for us. On top of all these to insist upon the 5 per cent extra provident fund contribution, we must understand how hard it will be from the point of view of the poor village teacher. He is not given any house-rent allowance. The aided school teacher gets no free medical relief. He has to find money for household expenses and we ourselves say that prices are soaring. At the same time to insist upon the 5 per cent excess provident fund contribution, which is to continue for a year after the ending of this emergency and which is to be added on to the provident fund account of the teachers and to be paid only to his nominee when the provident fund account is closed, is heartless, to say the least. I would rather welcome the Compulsory Deposit Scheme. There at least—five years after depositing the money, one can draw it. This excess. . . .

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

SRI M. RAJAH IYER : Could I be given a little more time, Sir?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member will continue.

SRI M. RAJAH IYER : This Compulsory Deposit Scheme makes it possible for one to draw the amount five years after investment. But here the entire provident fund collections will be handed over only to the subscriber's nominee or heir. If this sort of thing continues, I am afraid, the closure of the account and the handing over of the amount to the nominee will be brought about much more quickly than we can anticipate. I think the teachers have to live only for their nominee or heirs rather than for themselves.

I would refer to one other thing that fills me with grave concern. It is the spurt of indiscipline that we see among the college boys at this part of the year. In January there seems to be a tendency among college boys to do something spectacular. In Madurai, in a very well-established college, the boys thought of striking work simply because a few boys had been detained from appearing for the University examination. In another State the college boys have gone on strike because the tuition fees had gone up.

20th January 1964] [Sri M. Rajah Iyer]

That is a problem for the parents, and if indeed the students had any consideration for the difficulties of their parents, they could show it better by working very hard and making it worthwhile for them to study well in their colleges. Here the other day we saw the strange spectacle of college students taking out a procession in order to make the world understand that a particular language is the gift of the Gods. That perhaps is the latest discovery. That these boys should indulge in such spectacular things and that they should waste their energy should fill our hearts with very grave misgivings. We spend a lot over education. If all that comes only to this, we have to do some serious re-thinking to see to it that every penny that we spend over education is proved worthwhile. It calls for stern action on our part. Such things cannot happen in totalitarian States. As the hon. the Leader of the Opposition in his wonderful chapter in the Secondary Education Commission Report has pointed out, things are very easy in a regimented order of society. There the students do not have to think for themselves and he says that the leaders there relieve them of their onerous responsibility. But training in democracy is a very difficult task indeed. The other day an educationist returning from China pointed out to us how wonderfully disciplined the students there were and how hard working they were. He entered classrooms and Universities and he found adjurations put up there exhorting the students to work to their utmost to pull themselves up to the required standard of efficiency, and the warning was "Remember if you get one mark less, the Capitalistic American boy scores over you." It is not a question of China being found wanting, but it is a question of some other country scoring over her. They consider it a question of national prestige that students in colleges should come up to a particular level of efficiency. If our students are going to waste their energy and time in such useless, provocative showmanship, it is time we put our heads together and devise certain measures to put down such things and see to it that they do not happen. It was very gratifying to see the very firm attitude that the Chief Minister of our State took at Srivaikuntam. When the students struck work and met him and tried to dictate as to who should be the Principal of the College, the Chief Minister rightly said that that should be no concern of theirs. I want the same attitude to be adopted towards all the college boys who strike work. We must be very firm in dealing with them. Among the boys who took out a procession the other day there may be many who are supported at Government expense. There may be people among them who are provided with food, clothing and even cigarettes at Government expense. Is it right on their part to have struck work? Is any action being taken against such scholarship-holders who did not attend colleges? Unless we are going to be very stern about it, this canker will spread from institution to institution till we reach a stage where we find ourselves powerless.

* கிரு. அர். வெங்கடாசலம் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, கடந்த 16—1—1964-இலே கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரையின் மீது இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

11-00
a.m.

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [20th January 1964]

கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரையிலே புதிதாக இந்த ஆண்டிலே இந்த சர்க்கார்—இந்த தமிழக சர்க்கார்—என்ன காரியங்கள் சாதிக்க இருக்கிறது என்ற வகையிலே ஒன்றும் இருக்கக் காணவில்லை. கடந்த ஆண்டு கவர்னர் பெருமான் ஆற்றிய உரைக்குப்பிறகு நிகழ்ந்த பல அம்சங்கள் பற்றி குறிப்பிடுகிறேன். நமது தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையிலே தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சராக இருந்த கனம் காமராஜர் அவர்கள் தன்னுடைய பதவியைத் துறந்து சென்ற ஒரு காரியம்தான் மிக முக்கியமானது என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், அவர்கள் பதவி துறந்து சென்றது அவர்கள் கூறிய காரணப்படி அவரது கட்சியை வலுப்படுத்துகிற நோக்கத்துக்காகவே ஒழிய பொதுமக்களுக்காக அல்லது வேறு காரியங்களைச் செய்வதற்காக அல்ல என்ற காரணத்தினால் அந்தப் பாராட்டுதலிலே நாம் பங்கு பெற முடியாதவர்கள் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் ஆற்றி உள்ள உரையிலே நாட்டிலே விலைவாசிகள் ஏற்றத்தைக் குறித்து குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதை அவர்களே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போடப்பட்டன. மூன்றாவது திட்டத்திலும் ஏறத்தாழ மூன்று ஆண்டுகள் கடந்து ஓடிவிட்டன. உற்பத்தி பெருகியிருப்பதாக புள்ளி விவரங்கள் காட்டப்பட்டு இருப்பினும் விலைவாசிகள் மட்டும் ஏறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கான காரணங்கள் என்ன என்பதையோ அதைத் தடுப்பதற்கான முயற்சிகள் குறித்தோ அவரது உரையிலே ஒன்றும் காணப்படவில்லை. காரணம், அவர் உற்பத்தி பெருக வேண்டும் என்று தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உற்பத்தி பெருகினாலும் கூட—உற்பத்தி பெருகி இருக்கிறது என்றாலும் கூட ஏன் விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றன என்ற அடிப்படையான கேள்விக்கு பதிலை அவர் கூற விட்டிருக்கின்றார். விலைவாசிகள் ஏறுவதற்கே காரணம் பெரும் முதலாளிகள் விளைச்சல் நேரங்களிலே கொள்முதல் செய்து, குறைந்த விலையிலே கொள்முதல் செய்து—அதைப் பதுக்கி வைத்து பிறகு கொள்ளை லாபத்திற்கு விற்கின்றதுதான் உற்பத்தி பெருகியும் விலைவாசிகள் ஏறுவதற்கு முக்கிய காரணம். தவிர, சர்க்கார் கொள்முதல் செய்யப் போவதாகவும், ஏறத்தாழ 20 சதவிகிதம் தஞ்சை மாவட்டத்திலும் மற்ற மாவட்டங்களிலும் 10 முதல் 15 சதவிகிதம் கொள்முதல் செய்ய இருப்பதாகவும் அவரது உரையிலே காணப்படுகிறது. அந்த அளவுக்குக் கொள்முதல் செய்வது மட்டும் போதாது. இன்னும் அதிகமான கொள்முதல் செய்வதற்கு அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கடைசியிலே 500 நியாயவிலைக் கடைகள் திறக்க விருப்பதாக உரையிலே காணப்படுகிறது. தாலுகாவுக்கு ஒரு கடை என்று சொன்னால் கூட இன்னும் அதிகமான கடைகளைத் திறக்க வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. குறிப்பாக கிராமங்களிலேதான் விலை வாசிகள் ஏற்றத்தால் மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள். பெரிய நகரங்களிலே நியாயவிலைக் கடைகள்

20th January 1964] [திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]

ஏற்படுத்துவதன் மூலம் மட்டும் விலைவாசியைத் தடுப்பதாகவோ மக்களுக்குப் பரிகாரம் செய்வதாகவோ ஆகாது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலேயும் முக்கியமாக நியாயவிலைக் கடைகள் அதிகமாகத் திறப்பதற்கு முன்வர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கூறிக் கொள்ளவிரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக மின்சார பற்றாக்குறை குறித்தும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தெரிவித்திருப்பதைப் போல நமது மாநில அரசாங்கமானது மற்ற மாநில அரசாங்கங்களுடன் கலந்து ஹொகனக்கல் திட்டத்திற்கு இந்த 1964-ஆவது ஆண்டிலாவது ஏற்படுத்த முயற்சித்தார்களானால் இந்தப் பெரிய திட்டமானது தமிழக அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான மின்சாரம் அளிக்க உதவும். அதற்கான நடவடிக்கைகளை இந்த நேரத்திலே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாகக் கல்விக்கு இந்த ஆண்டிலே அதிகத் தொகை செலவழித்திருப்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

அதே போல முதியோர் பென்ஷனுக்கு அதிகத் தொகை கொடுத்திருப்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். முதியோர் பென்ஷன் தொகை அளிப்பதிலே பல சிரமங்கள் இருக்கின்றன. சென்ற கூட்டத் தொடரிலே கடைசியாக அமைச்சர் பதிலளித்த பிரகாரம் வந்திருக்கிற விண்ணப்பங்களிலே கிட்டத்தட்ட 10 சதவிகிதம் 15 சதவிகிதத்திற்கு கூட முதியோர் பென்ஷனுக்கு வழங்கப்படவில்லை. எவ்வளவோ சிபாரிசு பெற்று மற்ற பல காரியங்களால் சிலர் தான் பெற முடிகிறதே தவிர உண்மையிலேயே முதியோர்கள், அங்க ஹீனர்கள் பெறவில்லை. அந்த பென்ஷன் தொகையானது எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் வகையிலே வழிவகை செய்ய வேண்டும். தாசில்தார், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் அளவிலே சிபாரிசு செய்தால் தான் இந்தத் தொகை பெறலாம் என்று இருக்கிறது. அதை மாற்றி அந்த ஊரிலே உள்ள பிரபல உள்ளூர் பிரமுகர்கள் யாராகிலும் சிபாரிசு செய்தாலும்கூட கொடுக்கலாம் என்ற அளவுக்காவது அதை மாற்ற வேண்டும். சட்டசபை அங்கத்தினர்களோ உள்ளூர் பிரமுகர்களோ சிபாரிசு செய்தால் போதும் என்று. உண்மையிலேயே அந்த முதியோர் தொகை அளிப்பதற்கான வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, சமீபத்திலே மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து லாரி களிலே வரக் கூடிய சரக்குகளுக்கு check post களிலே மிகுந்த தொந்தரவு செய்வதாகவும் 500 ரூ., 1,000 ரூ. கட்டிவிட்டுத் தான் வரவேண்டும் என்கிறார்களாம். இந்த மாநிலத்திலே உள்ள வியாபாரிகள் லைசென்ஸ் பெற்றிருந்தாலும் கூட அதற்குத் தகுந்த ஆதாரங்களுடன் தக்க சான்றுகள் கொண்டு வந்தாலும் கூட அவர்கள் கேட்காமல் அந்த சரக்குகளை நமது மாநிலத்திற்கு அனுமதிக்காமல் பணம் கட்டிவிட்டுத் தான் வரவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் மாநில எல்லைகளிலே உள்ள செக்போஸ்டுகளிலே

11-1
a.m.

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]

[20th January 1964]

இருக்கிற காரணத்தினால் பலசரக்குகள் கொண்டு வந்த லாரிகள் திரும்பிப் போய்விட்டன என்று எனக்கு சில தினங்களுக்கு முன்பாக செய்திகள் கிடைத்தன. நமது நாட்டின் வாணிபம் பெருக வேண்டும். நமக்குப் பற்றுக் குறையாக இருக்கக்கூடிய உணவுப் பொருள்களும் வெளி மாநிலங்களிலிருந்து, ஆந்திரம், மைசூர் மாநிலம் போன்ற மாநிலத்திலிருந்து வரும் சரக்குகளுக்கு அத் தகைய ஒரு நிர்ப்பந்தம் ஏதாவது உத்திரவின் மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டு இருக்கிறதா என்று அறிந்து கொள்ள கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த முறையிலே அப்படி உத்திரவுகள் இருந்தால் அதைத் தளர்த்தி வெளி மாநிலங்களிலிருந்து வரக் கூடிய பொருள்கள் மூலம் இங்கு வியாபாரம் நடக்கவும் நமது மக்களுக்குக் குறைந்த விலையில் பண்டங்கள் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக கிருஷ்ணகிரியில் கடந்த 2, 3 ஆண்டுகளாகவே கூறி வருவது போல், வடசேலம் மாவட்டம் பூராவுக்கும் ஒரு கல்லூரி இல்லாத குறை இருந்து வருகிறது. அதற்காக கிருஷ்ணகிரியில் ஒரு கல்லூரி ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று நமது கல்வியமைச்சரும் முதலமைச்சருமாக உள்ள அமைச்சரைச் சென்ற ஆண்டு முதல் பலர் தூது கோஷ்டியாக வந்து சந்தித்திருக்கின்றனர். எனவே இந்த 1964-வது வருஷத்திற்குள் கிருஷ்ணகிரியில் ஒரு கல்லூரி அமைத்துத் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, சுவர்னர் உரை மீது நான் சில நிமிடம் பேசுவதற்கு அனுமதிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதில் முக்கியமாக, முதலில் கட்டாய அரிசிக் கொள் முதல் திட்டத்தைப் பற்றி, எனக்குத் தெரிந்த வரையில், என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கட்டாய அரிசிக் கொள்முதல் திட்டமானது, பின்னால் ரேஷனாக மாறக் கூடிய முதல்படியாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறவனாக இருக்கிறேன். கட்டாய அரிசிக் கொள்முதல் திட்டத்தால், தனிப்பட்ட மக்களுக்கு என்ன நன்மை இருக்கும், அதனால் பாதகம் என்ன வரும் என்பதையும் நான் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன். அதைப் படித்துப் பார்த்தால் உண்மை தெரியும். சென்ற அரிசிக் கொள்முதல் திட்டப்படி, பழைய அரிசி கொள்முதலில், மில்காரர்கள் அரசாங்கத்திடம் 10 சதவிகிதம் கொடுக்க வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டிருப்பதில் பல குறைகள் இருக்கின்றன. இது நமது மாநிலத்தில், தமிழ் நாட்டில், அரிசி விலை ஏறுவதற்கு ஏதுவாகும். அறுவடை காலத்தில், மிகவும் குறையவும் ஏதுவாகும். அந்தத் திட்டத்தில் நியாயம் எதுவும் இல்லை. அரசாங்கத்திற்கு மில்காரர் ஒருவர் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. மற்றவர்களும் கொடுக்கவேண்டும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்தத் தமிழ் நாட்டில் விளையும் நெல்லில் பெரும் பகுதியை அண்டை ராஜ்யமான கேரளா, மற்ற மாநிலத்துக்காரர்

20th January 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

கள் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்று சொன்னதற்கு, அரசாங்கம் செவி சாய்க்கவில்லை. அந்தவிதமாக அறுவடை நேரத்தில், கிட்டத்தட்ட பாதிக்கு மேல் நெல் அங்கே போய் விடும். அதற்குக் கொள்முதல் கிடையாது. இப்படி திருச்சூர், கொச்சி முதலிய இடங்களுக்கு நெல் போய்விடுகிறபடியால், நமது தமிழ் நாட்டு வியாபாரிகளுக்கும், மில்காரர்களுக்கும் பாதகம் ஏற்படும் வகையில் போட்டி போட்டு விற்பார்கள். எனவே இந்த விற்கும் சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. இங்கே தமிழ் நாட்டில், 100-க்கு 10 சத விகிதம் அதாவது தஞ்சாவூரில் 10 சத விகிதம், திருச்சியில் 10 சத விகிதம் என்று கொடுக்கப்பட்டு, மூட்டை ஒன்றுக்கு ரூ. 10-விருந்து ரூ. 15 வரையில் நஷ்டம் ஏற்பட்டு, அந்த நஷ்டத்தை ஈடு செய்வதற்கு முன், பாக்கி தாங்கள் கொள்முதல் செய்திருக்கும் மில்லிலேயே, அரசாங்கமும் கொள்முதல் திட்டம் செய்யும் கட்டாயம் இருப்பதால், தமிழ் நாட்டு மக்கள் வாங்கிச்சாப்பிடும் அரிசிக்கு, கிட்டத்தட்ட 50 ஆயிரம் டன் அரிசிக்கு அரசாங்கம் கொள்முதல் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், 75 லட்சம் ரூபாய் கூடுதல் ஆகியிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற மக்கள் கொடுக்க வேண்டிய கணக்கும் தெரியும். இதனால் தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு என்ன நியாயம் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் கொடுக்கக் கூடிய விலை என்னவென்றால், சென்ற வருஷம் கொடுத்த விலையைத் தான், இந்த வருஷமும் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு மூட்டை ஒன்றுக்கு, 48 படி கொண்ட நெல் மூட்டைக்கு கிட்டத்தட்ட அரசாங்கம் கொள்முதல் விலை, கம்மி விலை ரூ. 15. இப்படி வாங்கினால், அரசாங்கத்துக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய விலையில் நஷ்டம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. ஆரம்பத்தில் மூட்டை ஒன்றுக்கு ரூ. 20-ஆக இருந்தது, இந்தக் கொள்முதல் திட்டம் வந்த பிறகு, அது ரூ. 17-ஆகக் குறைந்தது. கேரள வியாபாரிகளும், மற்றவர்களும் பாதி நெல்லை வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டால், அதை விற்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் மிராசதாருக்கு இருக்காது. பின்னால், நெல் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு, கிட்டத்தட்ட 25 ரூபாய் வரையில் நெல் விலை ஏறி விட்டது. இவைகளை எல்லாம் அனுசரித்து, தமிழ் நாட்டு மக்கள் படி ஒன்றுக்கு 4 அணா கூடுதலாகக் கொடுத்தது, அரசாங்கக் கொள்முதல் திட்டம் காரணமாக வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டிய நிலையைத் தான் கண்டோமே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை என்று ஆதார பூர்வமாக எடுத்துச் சொல்ல தயாராய்க் காத்து இருக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த வகையில் அரசாங்கம் இங்கே தமிழ் நாட்டில் வாங்கும் அரிசியை வைத்துக் கொண்டு, மக்களுக்குக் குறைந்த விலைக்குக் கொடுத்து இருந்தால், நாம் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளலாம். அவ்விதம் அவர்கள் செய்யவில்லை. மற்ற மாநிலங்களுக்கு, குறிப்பாக கேரளா, வங்காளம் போன்ற மாநிலங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்து அனுப்பிவிட்டார்கள். அப்படி வங்காளத்துக்குப் போன அரிசியை அரசாங்கமே கிட்டத்தட்ட மணங்கு ஒன்றுக்கு 14 ரூபாய் வீதம் கொள்முதல் செய்து, 18 ரூபாய், சாக்குச் செலவு ரூபாய் 2 எடுத்துக் கொண்டு 20 மூட்டையை அங்கே அரசாங்கமே அனுமதித்து 30 ரூபாய்க்கு

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [20th January 1964]

ரூபாய்க்கு விற்றிருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் ஒரு வியாபாரி சாதாரணமாக, ஒழுங்காக மூட்டை ஒன்றுக்கு 4 அணை, 8 அணை லாபம் வைத்து விற்றால், கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறான் அவன் நாட்டில் நடமாட யோக்க்யதை இல்லை, அவனை அழித்துவிட வேண்டும் என்கிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் 18 ரூபாய்க்கு நெல் வாங்கி, 2 ரூபாய்க் சர்க்குச் செலவு செய்து 20 ரூபாய்க்குக் கொண்டு வந்து ரூபாய் 30-க்கு விற்க அனுமதித்திருக்கிறார்கள். இந்த உண்மையை சபை மெம்பர்களும், மக்களும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பொறுப்பு உணர்ச்சியோடு தான் இதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த வருஷம் கொள் முதல் திட்டத்தில் என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்றால், ரொம்ப வேடிக்கையாக சட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். நெல்லுக்கு control கிடையாது, அரிசிக்கு மட்டும் தான் price control என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அரிசியை இன்ன விலைக்கு மேல் விற்கக்கூடாது இந்த மாநிலத்தில். 14 ரூபாய்க்கு வாங்கி, 18 ரூபாய் நிர்ணயித்து, சர்க்குச் செலவு ரூபாய் 2 சேர்த்து ரூபாய் 20-க்கு இப்போது விற்கப்பட்டு வருகிறது. இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமானால் 22 ரூபாய்க்குப் போகலாம். பின்னால் விலை திரும்பவும் கூடத்தான் செய்யும். அது தான் இயற்கை. பின்னால் மற்ற மாநிலங்கள் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டால், இந்த மாநிலத்தில், நெல் வாங்கினாலும் சரி, அரிசி யாக வாங்கினாலும் சரி, ஒவ்வொரு லைசென்ஸ்காரரும் அரசாங்கத் துக்கு அரிசி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கின்றார்கள். அதில் என்ன குறை இருக்கிறது என்றால், மிராச்தார்கள் தாங்கள் உற்பத்தி செய்த நெல்லை அடுத்த மாநிலத்துக்குக் கொண்டு சென்று விற்று விட்டால், அவர்களுக்குக் கொள் முதல் கிடையாது. அதோடு இல்லை. விவசாயிகளும் மணங்கு ஒன்றுக்கு 22 ரூபாய் 18 ரூபாய்க்குக் கடைசியாக விற்க்கலாம். ஆனால் கடைசி விலைக்கு வாங்கி, வாங்கிய வியாபாரி அதை விற்கிறபோது control விலையைவிட, கூட விற்கக்கூடாது. நெல்லுக்கு control கிடையாது. ஆனால், நெல்லில் இருந்து உற்பத்தி ஆகிற அரிசிக்கு control இது என்ன நடைமுறை? ஆகையால், இதில் குற்றம் குறை இல்லாது, யாருக்கும் பாதகம் இல்லாமல் செய்வதற்கு, அரசாங்கத்துக்குக் கடமை இல்லையா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். எங்களுக்கு 20 சத விகிதம் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில், சில தவறுகள் நேருமானால், சட்டப்பிரகாரம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டால், அதற்குக் கட்டுப்பட்டு வியாபாரி பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். அதற்குள்ள நடவடிக்கையிலிருந்து அவர்கள் தப்ப முடியாது. இந்த நிலைமையை அரசாங்கம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, இப்போது போட்டிருக்கக் கூடிய control-ல் உள்ள ஓட்டை உடைச்சல்களை எல்லாம் நீக்கிவிட்டு, எவ்விதமான குறைபாடும் இல்லாது, நேர்மையான முறையில், யாருக்கும் பாதகம் இல்லாது, பொதுவாக தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு அரிசி விலை குறைவாகக் கிடைக்கக் கூடிய விதத்தில், அமுல் நடத்தினால், இதை யாரும் குறை சொல்லமாட்டார்கள்.

20th January 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

இன்னொன்று, சென்ற வருஷம் பல தடவை எடுத்துச் சொன்னேன். “ஒடிப்போனவனுக்கு 9-வது மடம் ராஜா, அகப்பட்ட வனுக்கு அஷ்டமத்து சனி” என்பார்களே, அது மாதிரி கொடுக்காதவர்களை எல்லாம் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. வியாபாரிகளைத்தான், தொல்லைக்கு ஆளாக்குகிறார்கள்.

11-20
a.m.

அடுத்தபடியாக இப்போது அரிசிக்கு விலை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். ரூபாய்க்கு நெல் விற்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறதா இன்றைக்கு 15 ரூபாய்க்கு வெள்ளாமைக்காரனிடம் நெல் வாங்க முடியும் என்று சொல்லிவிட்டால், அந்த விவசாயி, இந்த விலையை வைத்துக்கொண்டு எப்படி சாகுபடிச் செலவைச் சரிகட்ட முடியும்? இந்த நிலைமை நாட்டில் வரவேண்டுமா என்பதை அரசாங்கம் கொஞ்சம் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். நாங்கள் குறைந்த விலையாக 20 ரூபாய் வைப்புகள் என்று சொன்னோம். ஆனால் அதை மத்திய அரசாங்கம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்ற காரணத்துக்காக, 15 ரூபாய்க்கு மேல் விலையை ஏற்ற முடியாது என்று சொல்லி, பழைய விலையை அப்படியே வைத்து விட்டார்கள். சென்ற வருஷம் போல், விலைக்குறைவு ஏற்பட்டு, குறைந்த விலையில் விற்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிடும். அப்போது விவசாயிக்கு உற்பத்தியில் அக்கரை ஏற்பட முடியுமா என்பதை நீங்கள் எல்லாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த அரிசி மில்களை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்வதென்று இப்போது ஆளும் கட்சியினர் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இது நடக்கத்தான் போகிறது. ஏனென்றால் இன்றைய தொந்தரவுகள் எதுவும் இல்லாமல் அரிசி மில்களை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் கொடுக்கும் சம்பளத்தை வாங்கி நிம்மதியாக சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். நியாய உணர்ச்சி உள்ளவர்கள் மரியாதையாக நடந்துகொள்பவர்கள் அந்தச் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு 20 ரூபாய்க்கு வாங்கி ரூபாய் 15-க்கு விற்கக் கூடிய நிலை ஏற்படுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அரிசி மில்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் நல்லதுதான் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். உணவு தானிய வியாபாரத்தை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டால் என்ன ஏற்படும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். கண்ட்ரோல் சிமிண்டு, சர்க்கரை, இரும்பு எல்லா வற்றிற்கும் இருக்கிறது. அரசாங்கம் அவற்றை விநியோகம் செய்யக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. யாருக்காவது தேவையானால் ஒரு மூட்டை சிமிண்டை, சர்க்கரையை, ஒரு இரும்பு தகடு போன்றவற்றை வாங்கமுடிகிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். இவையெல்லாம் இப்போது எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய சாமான்களாக இல்லை. இவையெல்லாம் கண்ட்ரோலுக்கு வாங்கக்கூடிய சாமானாக இருப்பதை அனுபவ பூர்வமாக பார்த்தால் தெரியும். இதை யெல்லாம் சொன்னால் எதிர்க்கட்சியில் இருந்துகொண்டு சொல்கிறார்கள் என்கிறார்கள். அந்தமாதிரி அபிப்பிராயம் எதுவும் எங்களுக்கில்லை. நாட்டு மக்களுக்கு தீமை வரக்கூடாது என்று தான் சொல்கிறோம். மாநில அரசாங்கத்திடம் சொன்னால், மத்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [20th January 1964]

திய அரசாங்கத்திற்குச் சொல்கிறார்கள், அவர்கள் திட்டக் கமிஷனிடம் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் நாட்டை கம்யூனிசத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு போகும் வகையில் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். மாநிலமும், மத்திய அரசாங்கமும் அதற்கு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. போகப்போக இவற்றைப் பொருத்துத்தான் பார்க்கவேண்டும். ஒரு சின்ன உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1952-ம் வருஷம் ராஜாஜி அவர்கள் பல எதிர்ப்புக்கும் கண்டனத்திற்கும் இடையில் ரேஷன் முறையை இந்த நாட்டை விட்டு ஒழித்தார்கள். அன்று அதை எல்லோரும் குறை கூறினோம். இந்த நாட்டில் அரிசியே கிடைக்காமல் போகப்போகிறது. நாம் அவதிப்படப்போகிறோம் என்றெல்லாம் பயமுறுத்தினார்கள். 1952-ல் ரேஷன் எடுத்தவுடன் அரிசி விலை விறுவிறு என்று இறங்கியது. அது மட்டுமல்லாமல் 1952-ல் எக்கனாமிக் சர்வே ஆலிப் பட்ஜெட் என்ற புத்தகத்திலிருந்து பார்த்தால் 1952-ல் 52.70 மிலியன் டன் நெல் விளைச்சல் இருந்திருக்கிறது. 1953-54-ல் அதாவது ஒன்றரை வருஷத்தில் 68.63 மிலியன் டன் அதாவது கிட்டத்தட்ட 30 சதவிகிதம் விளைச்சல் கூடியிருக்கிறது. இது ரேஷன் எடுத்தவுடன் ஏற்பட்ட பலன். மக்கள் ஊக்கத்தோடு உழைத்தார்கள். விலைவாசி குறைந்தாலும்கூட அவர்கள் இஷ்டம் போல கண்ட்ரோல் இல்லாமல் இருக்கலாம் என்ற தைரிய உணர்ச்சியுடன் உழைத்ததால் உற்பத்தி அதிகமாயிற்று. ஆனால் 1954 முதல் 1963 வரை எவ்வளவு விளைச்சல் கூடியிருக்கிறது? 10 வருஷத்திற்கு 77.5 என்றுதான் உயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது 1.3 சதவிகிதம். கண்ட்ரோல் எடுபட்டவுடன் அதிகமான விளைச்சல், படிப்படியாக கண்ட்ரோல் வந்ததும் குறைந்துவிட்டது. ஆனால் இன்று பேப்பரில் மத்திய உணவு அமைச்சர் சொன்னதுபோல சென்ற வருஷத்தில் மட்டும் இந்த விளைச்சல் குறைவு 20 லட்சம் டன். இப்படி படிப்படியாக கண்ட்ரோலை புகுத்துவதினால் விளைச்சல் குறைந்துகொண்டு வருகிறது என்பதை எல்லோரும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த பத்து வருஷங்களில் 1.3 சதவிகிதம் என்று குறைந்திருக்கும் தருணத்தில் நாம் எவ்வளவு செலவு செய்திருக்கிறோம் என்றால் 2,450 கோடி செலவு செய்திருக்கிறோம். விளைச்சல் பெருகுகிறது 1.3 சதவிகிதம்தான். இதுதான் உண்மைக் கணக்கு. இதை சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் மக்கள் உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். சர்க்கரைக்கு கண்ட்ரோல் போட்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கரை முதலில் ஜாஸ்தி உற்பத்தியாகி விட்டது. செலவழிக்க வழியில்லை. அதனால் சர்க்கரை மில்காரர்கள் 10 சதவிகிதம் உற்பத்தியைக் குறைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஆர்டர் போட்டார்கள். சர்க்கரையைக் குறைந்த விலையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு விலையில் அயல் நாட்டுக்கு விற்கப்போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஒரு வருஷம் கூட நடைமுறையில் இல்லை. அடுத்தபடியாக இப்போது சர்க்கரைக் கண்ட்ரோல் வந்துவிட்டது. உற்பத்தி குறைந்து விட்டது.. அன்னிய செலாவணிக்கு என்று சொல்வதை தாராளமாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஊரில் எல்லோரும் சர்க்கரை உபயோ

20th January 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

கத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கண்ட்ரோல் கொண்டுவந்தார்கள். எங்கள் மாநிலத்தைப் பொருத்தவரையில் மொத்தம் மாதம் ஒன்றுக்கு 7 ஆயிரம் மூட்டை செலவாகும். இன்று 12 ஆயிரம் மூட்டை அதே இடத்தில் சப்ளை செய்யப் படுகிறது. 7 ஆயிரம் இருந்து இப்போது 12 ஆயிரம் சப்ளை செய்யும் இடத்தில் ஒரு வீசை சர்க்கரை வாங்க முடியவில்லை. நிலைமை என்ன? சர்க்கரையை வாங்கி விற்கிற கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது. ஒவ்வொரு ரேஷன் கடையிலும் சர்க்கரை கார்டை வைத்துக்கொண்டு நிற்பவர்கள் வாங்கமுடியாமல் அந்த மனிதர்கள் வாங்கி வீசைக்கு நான்கு எட்டனு அதிகம் வைத்து விற்கக்கூடிய நிலைமைதான் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதனால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படவில்லை.

அடுத்து, தங்கக் கண்ட்ரோல் விஷயத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், 11-30
அதனால் என்ன நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்க a.m.
வேண்டும். அதனால் அரசாங்கத்திற்கு தங்கம் வருமென்று சொன்
னார்கள். அவர்கள் கணக்குப்படி வரவில்லை. அதே சமயம்
வியாபாரிகள், பொற்கொல்லர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
அவர்களுக்கு லைசன்ஸ் கிடையாது. 14 கார்டில் செய்யலாம்
என்று சொல்கிறார்கள். அதைப்பற்றிப் பின்னால்தான் பார்க்க
வேண்டும். தங்கத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பொற்கொல்லர்கள்
பட்டினியும் பசியுமாக சாவதைப் பார்க்கிறோம். பழைய நகைகளை
வாங்கி செய்யலாம் என்று சலுகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது
எவ்வளவு தூரம் நடக்கப்போகிறது என்றும் பார்க்கவேண்டும்.

மதுவிலக்கை ஆதரிக்கக்கூடியவன் நான். ஆனால் இன்றுள்ள
நிலைமையைப் பார்த்தால் அதை நாம் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில்
இருக்கிறோம். இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு ஒரு சப் இன்ஸ்
பெக்டர் கொடுத்த ஸ்டேட்மெண்டைப் பார்த்திருப்பீர்கள். அவர்
அரெஸ்ட் செய்யப்பட்டு ஜெயிலுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டிருக்
கிறார். அவர் சொன்னது உண்மையா என்று பார்க்கவேண்டும்
அரசாங்கம். ஸ்டீ பட்டில் அவர்கள் சொன்னதுபோல ஊருக்கு
வெளியில் ஒதுங்கி இருந்த மது அரக்கன் ஒவ்வொரு வீட்டிலும்
வந்து குடியிருக்கும் நிலைமைதான் மதுவிலக்கினால் கண்டோம்.
மக்கள் புரிந்து கொண்டு அதற்கு ஒத்துழைப்பு கொடுக்கிறார்களா
என்று பார்க்கவேண்டும். மக்கள் விரும்பாத காரியத்தை அவர்கள்
தலையில் திணித்தால் சட்ட விரோதமான காரியங்கள்தான்
நடக்கும். நாம் ஜனநாயக அரசாங்கத்தில் இருக்கிறோம். நமக்கு
சட்டசபை இருக்கிறது. நியாய ஸ்தலம் இருக்கிறது. மூன்றாம்
ஒன்றில் ஒன்று தலையிடாது ஜனநாயக பாதுகாப்பு இருக்கிறது
என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். சட்டசபையில் ஒரு
சட்டம் செய்கிறோம். அந்தச் சட்டத்தை கோர்ட் செல்லாது
என்று சொல்கிறார்கள். உடனே அதை மாற்றி அடுத்த சட்டத்
தைக் கொண்டு வருகிறோம். அரசியல் சட்டத்தைக்கூட
மாற்றுகிறோம். ஆளும் கட்சியினர் நினைக்கின்ற காரியங்களைச்
செய்கிறார்களே தவிர மக்களுக்கு அதனால் நன்மையா தீமையா
என்று சிந்திப்பதாகத் தெரியவில்லை.

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [20th January 1964]

அடுத்தபடியாக சென்னை முதலிய இடங்களில் அதிகாரிகள் தங்கள் இஷ்டம்போல நியாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் கட்டுப்பட்டு அரசாங்கச் சட்டத்திற்கும் கட்டுப்பட்டு காரியங்களைத் தங்கள் இச்சையாகச் செய்யக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறதா என்றால் சந்தேகமாக இருக்கிறது. சிபாரிசு இல்லாமல் எந்தக் காரியமும் நடைபெறுவதில்லை. லஞ்சம் ஜாஸ்தியாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. மக்கள் கஷ்டப்படவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நிலைமை நீடித்துக் கொண்டு போனால் யார் சுகமாக இருக்கமுடியும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்த தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. பி. கே. நல்லசாமி : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். முதலிலே நமது மன்றத்தில் ஒரு அங்கத்தினர் அவர்கள் கவர்னர் பெருமான் காமராஜருடைய திறமைக்கும் அவருடைய உறுதியான நிர்வாகத்திற்கும் பாராட்டு தெரிவித்ததை ஆட்சேபித்துப் பேசியிருப்பது மிகவும் எனக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கிறது. கவர்னர் பெருமான் தம்முடைய தலைவர். இந்த மாநிலத்தின் நிர்வாகத் தலைவராக இருக்கக்கூடியவர். அவர் தன்னுடைய உரையிலே கட்சிக் கொள்கையை பாராட்டியோ காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய திட்டங்களை பாராட்டியோ பேசியிருந்தால், அது பொருத்தம் அற்றதாக இருக்கும். ஆனால் அவர் பேசியதெல்லாம் தனிப்பட்ட காமராஜர் அவர்களுடைய திறமை, அவருடைய தனிப்பட்ட குணங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வரும்போது அதை கட்சி சாயம் பூசிகற்பனை செய்து கொண்டு அதை மறுத்துப் பேசுவது என்பது அறிவுக்குப் பொருந்துமா என்பதை அறிவின் பெயரால் நடமாடும் அந்தக் கட்சிக்குப் பொருத்தமா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியது பொதுமக்களுடைய கடமையாக வந்துசேரும். கவர்னர் உரையைத் திருப்பி அதற்காகத்தான் படித்துப் பார்த்தேன். அதில் ஒரு வார்த்தை கூட கட்சியைப்பற்றியோ கொள்கையைப் பற்றியோ பேசப்படவில்லை. அவருடைய தனிப்பட்ட தன்மையைப் பற்றி பேசப்பட்டு இருக்கிறது. ராஜினாமா செய்துவிட்டு செல்லக்கூடிய எந்த ஒரு முதன் மந்திரிக்கும் ஒரு கவர்னர் அளிக்க வேண்டிய சரியான ஒரு நன்றியறிதல் அறிவிப்பு என்றுதான் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இது காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மாத்திரம் அல்ல. தெய்வாதீனமாக வேறு கட்சிகள் இங்கே வந்திருந்தாலும் கூட அவர்கள் திறமையாக இருந்து கவர்னர் அவர்களைப் பாராட்டாமல் இருந்தால் அது அவருடைய (கவர்னரின்) குறையாக வந்து முடியும். அதாவது ரொம்பப் பொருத்தமான முறையிலே கட்சியைப் பற்றி பேசாமல் கட்சிக் கொள்கைகளைப்பற்றிப் பேசாமல் தனிப்பட்ட திறமையைப் பற்றி அந்த பாராவினே கண்டு இருப்பதை நான் அலசிப் பார்த்தேன். தனிப்பட்ட முறையிலே பேசப்பட்டிருக்கிறதே தவிர கட்சியைப்பற்றிப் பேசப்படவில்லை. அப்படி இருக்கும்பொது அதை ஆட்சேபிப்பது தவறு.

20th January 1964]

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : On a point of order, Sir. கடவுளைக் கூட வையறோம். ஒருவரைப் பற்றி தப்பாகப் பேசறோம் என்றால் அது அவங்க அவங்களுடைய மனப்பான்மை. அவனை நல்லா வெச்சிருக்கிறாயே என்னை ஏன் வைக்கவில்லை என்று கடவுளைத் திட்டிவதுபோல. அதிமாதிரி தான் அவர் சொன்னார்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : கடவுளைத் திட்டறமாதிரி காமராஜரைத் திட்டறதை நான் வரவேற்கிறேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : தனக்கு லாபமில்லை என்றால் திட்டவேண்டியதுதான்.

திரு. பி. கே. நல்லசாமி : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது என்னுடைய பேச்சுக்கு பக்கபலமாகத்தான் அமைந்ததே ஒழிய என்னுடைய பேச்சுக்கு மறுப்புக் கூறுவதாக அமையவில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே இதை கட்சிப் பற்றோடு சொன்னதாக எடுத்துக் கொள்ளுவது ஏதோ தங்கள் மனதிலே இருக்கக்கூடிய ஒரு கல்மிஷத்தைக் காட்டுகிறதே தவிர அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை.

அடுத்தபடியாக, நெல் கொள்முதலைப்பற்றி இங்கே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விலைவாசி உயர்வைப்பற்றி நான் பலமுறை பேசியிருக்கிறேன். உங்களுக்கு முதலிலே உற்பத்தி தேவையா இல்லையா? விலைவாசியை குறைக்க வேண்டுமென்றால் எப்படி குறைக்க முடியும்? உற்பத்தி சாதனங்கள் எல்லாம் உற்பத்திக்கு வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாம் உயர்ந்த விலையிலே விற்கப் படுகின்றன. நிலத்திலே நாம் பெரிய பெரிய முயற்சிகளெல்லாம் செய்து உற்பத்தியைப் பெருக்கியும்கூட இந்த நிலை இருக்கிறதென்றால் இது, பொதுவாக நன்றாக சிந்திக்கவேண்டிய விஷயம். முதலிலே விலை ஏற்றம் எப்படி ஏற்படுகிறது என்று பார்க்கும் போது அறுவடை ஆகிற சமயத்தில் பொருள்கள் குறைந்த விலையில் விற்கின்றன. அறுவடை ஆகும் காலத்திற்கு முன்பாக 1 மாதம் 1½ மாதத்திற்கு முன்னதாக விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டு போகின்றன. இதுதான் இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலை. இப்போது அறுவடை ஆக இருக்கிறது. மறுபடியும் விலைவாசி கீழே போயிடும். இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலையில் மில்காரர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்வதில், விவசாயிகள்தான் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பது என்னுடைய அனுபவம். ஒரு சில நியாய விலைக் கடைகளை பட்டணங்களில் நடத்துவதற்கு இந்தக் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. நியாய விலைக்கடைகள் நடத்தாத இடங்களில் என்ன நடக்கிறது என்று சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது லட்சம் பேருக்காகப் பல லட்சம் பேர் அதிக விலை கொடுத்து அரிசி வாங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதோடு மட்டுமல்லாமல் இந்த அதிக விலை விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேருவதே கிடையாது. காரணம் என்னவென்றால் இந்த அதிக விலை வரும்போதெல்லாம் நெல் இருப்பு குறைந்த கடைசி கட்டத்திலேயும் தீர்ந்துவிடக்கூடிய கட்டத்திலேயும் அதிக விலைகள் ஏற்படுகின்றன. அப்படி ஏற்படும்

[திரு. பி. கே. நல்லசாமி] [20th January 1964]

போது யாருக்குப் பயன் உண்டாகிறது என்றால், ரொம்ப பணக் காரர்களாக இருக்கிற நிலச்சுவான்தார்கள், அவைகளைத் தேங்க வைத்துக் கொண்டு ஆயிரக் கணக்கான மூட்டைகளை வைத்துக் கொண்டு பின்னால் விற்றக்கூடியவர்களுக்குத் தான் இந்தப் பலன் ஏற்படுகிறதே ஒழிய சாதாரண விவசாயிகளுக்குப் பலன் ஏற்படுவதில்லை. இவைகளைக் கணக்கில் எடுத்துப் பார்க்கும்போது எனக்கு விவசாயிகளிடத்திலே ஒரு 10 ஏக்கரா 5 ஏக்கராவுக்குமேல் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளிடத்திலே லெவி வைத்து வேண்டிய அளவுக்கு வாங்கினால்கூட நல்லது என்று தோன்றுகிறது. நேரடியாக ஒரு சில மூட்டைகளை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு வேறு தொல்லைகள் இல்லாமல் விவசாயிகள் இருக்கமுடியும். விவசாயிகளுக்கு எப்போது இந்த நிலை வரும் என்று தெரியவில்லை. அதோடு நெல் மில் சொந்தக்காரர்கள் உண்மையான கணக்கை வைத்திருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் சரியான கணக்கே கிடையாது. ஒரு லட்சம் மூட்டைக்கு 25 ஆயிரம் மூட்டை என்று கணக்கு கொடுத்தால் அதுவே பெரிது. நெல் மில்களிலிருந்து நமக்கு கணக்கு வருவதிலே லெவி (Levy) காரணமாக குறைந்த அளவு தங்களுடைய கொள்முதல் என்று மில்லினுடைய வியாபாரத்தைக் குறைத்துக் காட்டுகிறார்கள். இதனாலே லெவி (Levy) மார்த்திரம் குறைந்து போவதில்லாமல் விற்பனை வரி, வருமான வரி போன்ற மற்ற வருவாய்கூட அரசாங்கத்திற்குக் குறைந்திருக்கிறது என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகையினாலே இதை ரொம்ப ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கவேண்டும். இந்த மில்களை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளுவதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்த மாதிரி நிலை ஏற்படவில்லை. ஆனால் ஏதோ இந்த உரக்க சிந்திப்பது “Thinking aloud” அந்த மாதிரி முறையில் சொல்லப் பட்டதே தவிர மில்களை எடுத்துக் கொள்ளுகிற அளவுக்கு இந்த அரசாங்கத்தின் புத்தி குறைவாகப் போய்விடவில்லை என்பதை உணர்த்துகிறேன். மில்களை எடுத்துக் கொள்ளாது என்று தான் நான் நினைக்கக்கூடிய விஷயம். ஏனென்றால் மில்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவர் சொன்னதுபோல மில்காரர்களுக்கு எவ்வளவு லாபம் வருகிறதோ அதைவிட அரசாங்க நிர்வாகத்தில் எடுத்துக் கொள்ளும்போது அதிக லாபம் வைத்துத்தான் விற்கவேண்டியவரும், ஏனென்றால் அரசாங்க நிர்வாகத்தில் அரசாங்க நிர்வாகிகள் விளம்பரம் தனிப்பட்ட ஒரு முதலாளி அளவு சிக்கனமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் செய்யக்கூடிய அளவிலே செய்ய முடிவதில்லை. அந்த அளவிலே அரசாங்கம் மில்களை எடுத்துக் கொள்ளுவது புத்திசாலித்தனம் ஆகாது.

(Deputy Chairman in the Chair.)

ஆனால் “லெவி” முறையை விவசாயிகளிடம் கொண்டு போவது தான் நல்லது. ஆனால் எதற்காகப் பயப்படுகிறோம் என்றால், பழைய காலத்தில் நடந்த மாதிரி, விவசாயிகளுக்குத் துன்பம் நேருமோ, ஒரு படிக்கு 1¼ படி போட்டு எடுத்துக்கொள்வார்களோ அந்தத் தொல்லை வருமோ என்று தான் பயப்படுகிறோமே ஒழிய, உண்மையிலேயே பெரிய விவசாயிகளுக்கு 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கருக்கு

20th January 1964] [திரு. பி. கே. நல்லசாமி]

மேலே வைத்திருக்கக் கூடிய விவசாயிகளுக்கு, இந்த மாதிரி “லென” வைப்பதிலே ஒரு கஷ்டமும் வராது. நமக்கு அதனாலே நன்மை தான் உண்டாகும் அவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி, நாம் இதைக் கொடுக்கும்படி செய்ய முடியும் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது நீர்ப்பாசன இலாகாவுக்கு மிகவும் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். ஏனென்றால், மேட்டூர் அணை போன்றவைகளில் மிகக் குறைந்த தண்ணீர் இருந்தாங்கூட, அவர்கள் ரொம்ப சாமர்த்தியமாக சமாஸித்து, இன்று ஏறக்குறைய நல்ல வெள்ளாமைமையே மேட்டூர் வாய்க்கால் லோயர் பவாணி வாய்க்கால் போன்றவைகளையெல்லாம் ஏற்படுத்தி, கூடிய வரையில் நல்ல ஒழுங்காகத் தண்ணீர் விட்டு, நன்றாகத் திட்டமிட்டு செய்து இருப்பதை, உண்மையாகவே நம் முடைய விவசாயிகள் எல்லாம் பாராட்டுகின்றார்கள். அந்தப் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளாவிட்டால், நாம் நன்றி கெட்டவர்கள் ஆவோம். அதனால் தான் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அப்புறம் நம்முடைய மாநிலத்தில் Fertilisers உர விநியோகத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே 3.22 லட்சம் டன்னில், 2½ லட்சம் டன் தான் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்று இந்த அறிக்கையிலே இருப்பதைப் பார்த்து எனக்கு ரொம்பவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே விவசாயிகளுக்கு உரம் கிடைக்காமல் திண்டாடினோம். களை எடுக்கிற சமயத்திலும், உரம் போட வேண்டிய சமயத்திலும் உரம் கிடைக்கவில்லை. இந்த மாதிரி களைக்கு இருப்பது எனக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறது. இதற்குக் காரணம், நான் நினைக்கிறேன், விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய உரம் அமோனியம் சல்பேட் உரம்தான் பெரும்பாலும் பழக்கமாகி இருக்கிறது. மற்ற ரசாயன உரங்கள் விவசாயிகளுக்கு அதிகப் பழக்கத்தில் இல்லை. அதனால் விற்பனையாகாதது மற்ற அந்த உரமோ என்று தான் நினைக்கிறேன். அமோனியம் சல்பேட்டைப் பொறுத்தவரையில், பற்றாக்குறைதான் இருக்கிறது. எவ்வளவு இருந்தாலும், விவசாயிகள் எடுத்துக் கொள்ள தயாராய் இருக்கின்றார்கள். சில நாட்களுக்கு முன் பேசிய, நமது அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டது போல, வேண்டிய சமயத்திலே அந்த உரத்தைத் தேக்கி வைத்து விநியோகம் செய்யப்படாமல் இருந்தது என்று கூறினார். இது உண்மை.

இரண்டாவது நம் முன்னே, இந்த Soil test பூமியை, மண் வளத்தைப் பரீட்சை செய்து அந்த மண்ணில் என்ன பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்பதைக் கண்டு பிடித்து, சாஸ்திரீய முறையில் விவசாயிகளுக்கு ரசாயன உரம் விநியோகம் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைக் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னே செய்தோம். ஆனால் அந்த மண் பரிசோதனை சரியான முறையிலே இன்னும் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை.

Demonstrator

-கள்

[திரு. பி. கே. நல்லசாமி] [20th January 1964]

கிராம சேவக்குகள் எல்லாம் சென்று, தங்கள் வேலையைச் சரியாகச் செய்யவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு விவசாய பூமியிலும் மண் பரிசோதனை செய்து, நைட்ரஜன் குறைவா, எலும்புச் சத்துக் குறைவா, வசதிக் குறைவா எந்தச் சத்து குறைவு என்பதைப் பற்றி எல்லாம் **Prescription** கொடுத்து, வருஷா வருஷம், சில வருஷங்களுக்காவது எல்லா பூமிகளிலும் மண்ணை எடுத்து பரிசோதனை செய்து, சாஸ்திரிய முறையில் எந்தப் பற்றாக்குறை இருக்கிறதோ அதைக் கொடுப்பதற்கு, **Prescription** கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு அந்தந்த உரத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், விளைச்சல் அதிகம் ஆகும். என்னுடைய பூமியில் பரிசோதனை செய்து பார்த்தேன். கவர்ன்மெண்ட் அதிகாரிகளே ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அந்த உரங்களைப் போட்டுப் பயிர் செய்தபோது, 1½ மடங்கு சாதாரணமாக கூடுதலாக விளைந்தது. சாதாரண முறையிலேயே செய்து, நல்ல விளைச்சல் எடுத்தோம். அந்த அனுபவத்தில்தான் நான் திருப்பித் திருப்பி எடுத்துச் சொல்கிறேன். ஒரு வருஷம் தான் இது செய்யப்பட்டது, அப்புறம் அது விடப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமானால், **Agricultural Demonstrator** களுக்கு எல்லாம் இந்த வேலையை அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும். சாஸ்திரிய முறையிலே விவசாயிகளுக்கு நாம் ஊக்கம் அளிப்போமானால், இந்தக் குறை ஏற்படாது. எல்லா உரமும் செலவு ஆவதோடு மட்டுமல்லாமல் இன்னும் அதிகமான உரத்துக்கும் வாஸ்தவத்தில் இப்போது தேவை இருக்கிறது. அதற்குத் தயாராய் விவசாயிகள் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் சாஸ்திரிய முறையில், சரியான முறையில் நல்ல ஒரு நிர்வாகத்தின்கீழ் அதைக் கொண்டு வரவில்லை. அதைக் கொண்டு வருவதற்கு, இந்த மண் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அப்புறம் நம்முடைய 5 ஆண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது. இப்போது இருக்கக்கூடிய நிலைமையிலே, அநேகமாக கிராமத்திலே இருந்து நல்ல பொறுக்கி எடுத்த யுவர்கள் எல்லாம் கைத்தொழிலுக்கு இன்று வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கிராமத்திலே விவசாயத்துக்குப் பழைய முறையையே செய்து கொண்டு போவோமானால், பற்றாக்குறை—தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்படக்கூடிய நிலை இன்றைக்கு இருக்கிறது. அதற்கு நாம் வேகத்திலே இயந்திர சாதனங்களைக் கொண்டு, விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அதிக முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டத்திலே இருக்கிறோம் என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், ஆள் பற்றாக்குறை என்று வரும்போது, அதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. அதற்காகக் கைத்தொழில் வளர்ச்சியைக் குறை கூற முடியாது. அதனாலே, விவசாயத்தை இயந்திர சாதன முறையிலே கொண்டுபோவதற்கு, இன்னும் தீவிரமான முயற்சியை எடுத்த ஆண்டிலேயே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் உற்பத்தியை நல்ல முறையிலே பெருக்க முடியும். அதோடு கைத்தொழிலைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, இன்னும் இப்போது

20th January 1964]

[திரு. பி. கே. நல்லசாமி]

சர்க்கரையை எடுத்துக் கொண்டால், பெரிய சர்க்கரை ஆலைகளுக்குப் பதிலாக, நம்முடைய நாட்டுக்குப் பொருத்தமானது, சிறிய சிறிய சர்க்கரை ஆலைகள். அது போல் சிமெண்ட் உற்பத்திக்கு பெரிய சிமெண்ட் உற்பத்தி சாலைகளுக்குப் பதிலாக அங்கங்கே சிறிய சிறிய சிமெண்ட் உற்பத்தி தொழிற்சாலைகளுக்கு விட்டு விடலாம். East Germany போன்ற நாடுகளில் அந்த மாதிரி தொழிற்சாலைகள் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அந்தத் திட்டத்தில் நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களும் கவனம் செலுத்தி வருவதாகக் கூறினார்கள். இந்த முறையில் எல்லாம், சிறு சிறு தொழில்களை அதிகமாகப் பரப்புவதற்கு முற்படுவோமானால், நமது கிராமத்திலே இருக்கக் கூடிய வேறு கைத் தொழிலுக்குப் போகிறவர்களுக்கு, இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுக்கும், அல்லது விவசாயத்திலிருந்து நம்முடைய இந்தச் சட்டங்களின் காரணமாக வேறு தொழில்களுக்கு வர விரும்புகிறவர்களுக்கு எல்லாம், நல்ல வாய்ப்பு அளிப்பதாக இருக்கும். சிறு தொழில்கள் அதிகமாக இப்போது தேவை. இந்தச் சிறு தொழில்களை அதிகமாக நாம் வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய திட்டங்களைப் போட வேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

11-50
a.m.

அதற்கு அடுத்தபடியாக Prohibition, மதுவிலக்கைப் பற்றிப் பேசினார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், என்னுடைய பொதுவாழ்க்கை ஆரம்பமே மதுவிலக்கு, மதுக் கடை மறியல், அன்னியக் கடை மறியல் ஆரம்பித்தவன் நான். கல்லூரியிலிருந்து சென்ற உடனே அதில் எனக்கு அக்கறை ரொம்ப உண்டு. இதைப்பற்றி நான் பத்து வருஷத்துக்கு முன்பிருந்தே சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். இந்தக் காவிரிக் கரையில் உள்ள திட்டப் பகுதிகள், சாராயம் காய்ச்சக் கூடிய மலைப் பிரதேசத்திலும் போவதற்கு Permit முறை, லைசென்ஸ் முறை வைத்து விட வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். இதைத் தவிர, வேறு எப்படியும் இதை ஒழித்துவிட முடியாது. உண்மையாக மீன் பிடிப்பவர்களுக்கு எல்லாம் இப்படி Permit கொடுத்து விடலாம். மற்றவர்கள் எந்த இடத்தில் இருந்தாலும் அவர்களைக் கைது செய்யக் கூடிய அளவில் செய்தாலொழிய இதை யாரும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. போலீஸ் இலாகாவும் இந்த வகையில் நல்லமுறையில் இயங்குகிறது என்று சொல்ல முடியாது. இன்று இருக்கக்கூடிய நிலை அவர்களும் சேர்ந்து கொண்டு செய்கிறார்களோ என்று சந்தேகப்படவேண்டியதாக இருக்கிறது. நாம் ஒரு இடத்தில் சாராயம் காய்ச்சுகிறார்கள் என்று போலீசில் தகவல் கொடுக்கச் செல்லுமுன் அவர்களுக்குத் தகவல் தெரிந்து தப்பி விடுகிறார்கள். அது இலாகாவில் இருக்கிற சில தவறான பேர்வழிகளினால்தான் ஏற்படுகிறது. அதைத்தான் இன்று அந்த இலாகாவும் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதில் இருக்கும் கெட்ட நபர்களை ஒழிப்பது நல்லது. மதுவிலக்கிலேயே இப்படி இருந்தால் நம் நாட்டை எதிர் நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய சிக்கல்களெல்லாம் எப்படித் தீரப்போகின்றன என்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய்க்கு கடமையை மறக்கின்றவர்கள் ஏன் நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று பயப்படவேண்டி இருக்கிறது. இந்த மதுவிலக்கைப்

[திரு. பி. கே. நல்லசாமி] [20th January 1964]

பார்க்கும்போது நம் நாட்டின் பந்தோபஸ்துதான் என் நினைவுக்கு வருகிறது. இப்படி வளர்ந்து கொண்டு போனால் கடைசியில் பெரிய பாதாளத்தில்தான் அது கொண்டுபோய் விடும். போலீஸ் இலாகாவில் இது இருக்கக்கூடாது. சமீபத்தில் போலீஸ் அதிகாரி மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி கூறினார்கள். அந்த நபரை எனக்குத் தெரியும். அந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் தெரியும். ஒரு நல்ல மனிதர் தவறான அபிப்பிராயத்தில் தவறான கொள்கையால் இழுக்கப்பட்டு காரியங்களைச் செய்து கொண்டு போகிறார். அவ்வளவுதான் நான் சொல்ல முடியும். அதற்கு மேல் சொல்வது Sub-judice ஆகும் என்று நினைக்கிறேன். மதுவிலக்கை வெறும் அதிகாரத்தைக் கொண்டு நடத்தமுடியாது. அதற்கு, முன்னால் நாம் எல்லோரும் பிரசாரம் செய்து வந்தோம். மது விலக்குக்கு பொதுமக்களிடையே ஆதரவு இருந்து வந்தது. மத சம்பந்தமாக எடுத்துக் கொண்டாலும், குடிப்பது தவறு என்று பிரசாரம் செய்தோம். காந்தி ஆஸ்ரமத்திலிருந்து பெரிய சுவரொட்டிகளை வைத்துக் கொண்டு பிரசாரம் செய்தோம். இப்போது அந்த மதுக் குற்றத்தைச் செய்துவிட்டு கடும் தண்டனை பெறுகிறார்கள். அவர்கள் மூன்று மாதம் ஜெயிலுக்குப் போய் விட்டால், அவர்களுடைய குடும்பம் குழந்தைகள் என்ன செய்வார்கள் என்ற அனுதாப உணர்ச்சிதான் மக்களிடம் பெருகிவருகிறது. ஆகையால் நல்ல முறையில் மதுவிலக்குப் பிரசாரம் நடைபெற வேண்டும். உண்மையாகவே வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தாலொழிய, மது பர்மிட் கொடுப்பது ரொம்ப தவறு. எல்லா டாக்டர்களையும் நான் சொல்லவில்லை. பணம் செலவழித்தால் பர்மிட் வாங்கலாம் என்ற நிலைமை நாட்டில் ஏற்பட்டிருப்பது வருந்தத் தக்க விஷயம். உயர்ந்த அந்தஸ்திலுள்ள ஒரு குழு சர்ட்டிபை செய்தாலொழிய கொடுக்கக்கூடாது என்று வரவேண்டும். நமது சேர்மன், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் போன்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களைப் போன்றவர்கள் குழு சர்ட்டிபை செய்தால்தான் மது பர்மிட் கொடுக்கலாம் என்று கொண்டுவரவேண்டும். மாகாண அளவில் ஒரு போர்டு வைத்து அது சர்ட்டிபை செய்யவேண்டும் என்ற நிலைமை வரவேண்டும். வேறு முறை இருந்தாலும் ஏதாவது செய்யலாம். அது முக்கியமான விஷயம். இன்றைக்குக்கூட எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் சாராயம் விற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அது தெரிந்தும் ஒன்றும் செய்யமுடியாத நிலை இருக்கிறது. பத்து வருடம் சட்ட மன்றத்திலிருக்கும் என்னுடைய வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் சாராயம் விற்கப்படுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. மதுவிலக்குத் தொண்டுகை இருந்தாலும் என்னுடைய நிலை அப்படியிருக்கிறது, என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இது ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய விஷயம். மது பர்மிட் கொடுப்பது உணர்ந்து ஒழுக்கமுள்ள டாக்டர்கள் குழு இடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பற்றி இங்கு பேசப்பட்டது. கல்வியின் தரம் குறைந்துகொண்டே போகிறது. இப்போது நான் கூட அதில் ஈழமந்திருக்கிறேன். ஒரு சின்னப் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்திருக்

20th January 1964] [திரு. பி. கே. நல்லசாமி]

கிறேன். தரம் குறைவதற்குக் காரணம் ஆசிரியர் மாணவர் ரேஷியோ. மாஸ் எஜுகேஷனில் இவைகள் காரணமாக இப்படித் தான் வருமென்று சொல்லிக்கொள்ளலாம். அரத்தை உயர்த்த வேண்டும். நாங்கள் ஹைஸ்கூலில் படிக்கும்போது ஹோம் வொர்க் கொடுப்பார்கள். அவற்றை வாத்தியார் எங்களைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு திருத்துவார். சரியாகச் செய்யாவிட்டால் தலையில் குட்டுவார். ஆனால் இப்போது அது கிடையாது. ஹைஸ்கூலில் ஹோம் வொர்க் கொடுப்பதில்லை. ஏன்? அதைத் திருத்த வேண்டுமென்ற சோம்பல் டி.இ.ஓ. வருகிறார்; இன்ஸ்பெக்டர் நடக்கிறது. எல்லாம் நன்றாக நடக்கிறது என்று எழுதிவிட்டுப் போகிறார். இப்படி சுலபமாக காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போவதில் பயனில்லை. இந்த முறையில் சென்றால் நாடு பாதாளத் திருத்தத்தான் போகும் என்று அஞ்சுகிறேன். சிறுவர்களுடைய திறமையெல்லாம் வெளிப்படவேண்டும் அப்போதுதான் நாடு முன்னுக்கு வர முடியும். பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் நடத்தும் பள்ளிகள், மாவட்டக் குழுக்கள் நடத்தும் பள்ளிகள் பணத்துக் காக நடத்துவதாக இருக்கிறதே ஒழிய தனித் தன்மை கிடையாது. தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களை நல்ல மாணேஜ்மென்டார் நடத்தும் படி விடுவது நல்லது. தனிப்பட்ட பள்ளிகள் நல்லமுறையில் நடக்கின்றன. எலிமெண்டரி ஸ்கூல் ஆரம்பிக்கும்போது எவ்வளவோ கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் நிலை இல்லை. தனிப்பட்ட பள்ளிகள் நல்ல தேசபக்கியுடன் அக்கரையோடு எடுத்து நடத்தினால் அவர்களுக்கு தாராளமாக உதவி செய்யவேண்டும். இயந்திரம் மாதிரி சில சில பஸ் பாடங்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சுலபமான முறையில் நடத்திக்கொண்டு போவது கல்வியே ஆகாது. வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்து கல்வியைவிட மட்டமாகப் போய்விடும் என்று தெரிகிறது. தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகள் நல்ல ஸ்தாபனங்கள் நடத்தும் பள்ளிகளுக்கு ஜி. ஓ. தடை ஏதாவது இருந்தால் மாற்றி அதைத் திருத்துவது நல்லது. தனிப்பட்டவர்கள் அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்கிறார்கள். ஆசிரியர்களிடம் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். அவர்களும் ஒத்துழைக்கிறார்கள். ஆகையால் அரசாங்கம் இந்தக் கொள்கையை மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

12-00
noon

அடுத்தபடியாக, பென்ஷனர்கள் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. வயோதிகர்கள் எல்லாம் நம் அரசாங்கத்தை வாழ்த்துகிறார்கள். இன்னும் சில குறைகள் அதில் இருக்கின்றன. குடியிருப்பதற்கு சிறு குடிசை இருந்தால் அவர்களுக்கு பென்ஷன் கிடையாது. ஒரு செட்டியார் எனக்குத் தெரிந்து 65 வயதுள்ளவர் பல்பொடி தெருவில் வீற்றுக் கொண்டு இருந்தார். அந்த வியாபாரம் செய்வதால் அவருக்கு பென்ஷன் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பல்பொடி வியாபாரத்தில் எவ்வளவு வரும்? அதனால் அது நிறுத்தப்பட்டது. சின்ன வீடு உள்ளவர்களுக்கு நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. வீடு இருப்பதால் அவர்களுக்கு பென்ஷன் கிடையாது என்று சட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[திரு. பி. கே. நல்லசாமி] [20th January 1964]

இந்த மாதிரியான விஷயங்களிலே ரொம்ப அனுதாபத்துடன் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இந்த விதிகளைக் கூட மாற்ற வேண்டும். ஒரு சின்ன பல்பொடி, பல்குச்சி வியாபாரம் வைத்திருக்கிறவனுக்கு பென்ஷன் இல்லையென்றால் அர்த்தமில்லை. சின்ன வியாபாரம். 60 வயதானவுடனே நடமாடும் சக்தியை இழந்து விடுகிறான் என்று எண்ணிக்கொண்டு ஒரு திட்டம் போட்டால் அதுவும் சரியல்ல. அவன் சம்பாதித்து சாப்பிடக் கூடிய அளவிலே இருந்தால் பென்ஷன் கிடைக்காமல் இருந்தால் சரி. பல்பொடி, விற்கிறவனுக்கு, பல் குச்சி விற்கிறவனுக்கெல்லாம் இந்த நபர்களுக்கெல்லாம் மறுக்கப்படுகிறது. இதையெல்லாம் கவனித்துச் செய்தால் இன்னும் நன்றாக வயோதிகர்கள் வாழ்த்துவார்கள். பெரியோர்களுடைய வாழ்த்து நம் நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய எல்லா அரசியல் வாதிகளுக்கும் தேவை. நல்ல முறையிலே காரியங்களைச் செய்து கொண்டு போக வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து ஆதரிக்கிறேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: தலைவர் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அவர் ஆற்றிய உரையைப் போற்றுவதற்கு இல்லை. இந்த உரையில் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றியும் நிர்வாகத்தைப் பற்றியும் பெரும்பாலும் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. உணவுப் பொருள்கள் அகவிலைபற்றி ஜனத்தொகை பெருக்கம் பணப்பெருக்கம் கனரகத் தொழில் இந்தக் காரணங்களினால் உணவுப் பொருள்கள் அகவிலை ஏற்பட்டு இருப்பதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு மனிகைக் கடைகளை அபிவிருத்தி பன்றதுதான் பரிகாரம் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதனால் உணவுப் பொருள்கள் அகவிலை குறையும் என்பது சரியான பரிகாரம் அல்ல. அரிசி விலையைக் கட்டுப்படுத்த சர்க்கார் இந்த நெல் வியாபாரிகளிடமும் அரிசி மில் முதலாளிகளிடமும் கொள்முதல் செய்து 100-க்கு 25 ரூபாய் கம்மி விலைக்கு வாங்கி சேகரித்து விற்கப்பட்டுவருகிறது. ஐயா, சுப்பய்யா செட்டியார் சொன்ன மாதிரி வெளி மாநிலங்களுக்கு அதிக லாபம் வெச்சு விற்கிறார்கள் என்று சொன்னார். Local -ல் எப்படி இருக்கிறது என்று நான் சொல்றேன். நம் நாட்டிலே அந்த மாதிரி 100-க்கு 25 ரூபாய் குறைத்து வியாபாரிகளிடமிருந்து வாங்கி யாருக்குக் கொடுக்கிறார்கள் பெரிய பட்டணங்களில் இருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கும் இதரர்களுக்கும் கிடைக்கிறதே தவிர ஏழை, எளிய மக்களுக்கும் பலன் இல்லை. ஒரு மழை பெய்தால் எப்படி எல்லார்க்கும் பலன் இருக்கணுமோ அப்படி இருக்கணும் சட்டம். எங்கோ ஒரு பக்கம் பெய்யறது. ஒரு பக்கம் காயறது. எல்லோருக்கும் பரவணும். கம்மி விலை போட்டு சர்க்கார் திட்டம் போட்டு காரியம் பண்ணுகிற தென்றால் எல்லாருக்கும் அந்த லாபம் வரணும். காஞ்சி புரத்திற்கு இல்லை. அதற்குப் பக்கத்திலே கிராமத்திற்கு இல்லை. அந்த ஊரிலேயும் எங்கேயும் வேலை செய்யறவன் இருக்கிறான். அவனுக்கு இல்லை அவன் சாகிறான் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கி. அகையினாலே பொதுவாக எல்லோருக்கும் பலன் தராத ஒரு பிற்போக்கான திட்டம். இந்தத் திட்டம் சரியான திட்டமில்லை.

20th January 1964] [திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

உணவுப் பொருள்கள் விலை ஏற்றத்தைத் தடுப்பதற்கு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதுதான் காரணம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது சதந்திரம் நமக்கு வந்து பல திட்டங்கள் கொடுத்து காரியம் செய்து உற்பத்தி அதிகமாகப் பெருக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட திட்டத்தில் கூடவே விலையும் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இதே பல்லிதான் பிரதி வருஷம் உணவுப் பொருள் உற்பத்தி அதிகமானால் எல்லாம் சரியாய் போய்விடும் என்று சொல்லி வந்திருக்கிறோம். அதேதான் இந்த வருஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உற்பத்தி அதிகமாகிறபோது விலை குறையவில்லை யென்றால் குறையாததற்குக் காரணம் அகவிலை ஏறுகிறபோது வாங்குகிற சத்தி குறைஞ்சுபோச்சு. முதலிலே கொஞ்ச நாள் வாங்கற சக்தி இருந்தது. ஒரு ரூபாய்க்கு 4 ரூபாய் இருந்தது வாங்கினான். இப்போது போறவிலை. வருமானம் குறைஞ்சுப் போச்சு மக்களுக்கு விலை ஏறுகிறமாதிரி வருமானம் ஏறனும். ஏறினால்தான் வாங்குகிற சக்தி இருக்கும். நம்மைப்போல பெரிய மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை. நடுத்தர மக்களுக்குக் கஷ்டம். அவர்கள் நிலை கீழ்த்தரமாய்ப் போய் விட்டது. மற்றபடி இதர ஏழை எளிய மக்கள் நிலை சாதாரணமாகப் போய்விட்டது. யார் வாழுகிறான்? ரொம்ப மேல் கிளாஸ் கீழ் கிளாஸ். கீழே இருக்கிறவனுக்குத் தேவைகள் கம்பியாக இருக்கின்றன. ஏழைகளுக்கு அதிகக் கூலி வந்தால் கட்டுப்படி ஆகிறது. நடுத்தர மக்கள் தேவைகளை அதிகப்படுத்திக் கொண்டு விட்டார்கள் ஸ்வெட்டர், கோட் இப்படி. அவர்களுக்கு இப்போது கட்டுப்படி ஆகவில்லை. இனி உணவுப்பொருள்கள் அபிவிருத்தியைப் பற்றி எத்தனை கஷ்டமாய் வேலை செய்தாலும் சரி, அபிவிருத்தி ஆகிறதும் கொஞ்சம்தான் ஆகும். அதிகமாகாது. விலை மாத்திரம் ஏறிக்கொண்டே இருக்கும். வருமானம் வந்தால்தான் கட்டுப்படி பண்ணமுடியும். உணவுப்பொருள்கள் அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். எவ்வளவு செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவும் செய்து பார்த்துவிட்டோம். நாங்கள் விவசாயத்திலே இருக்கிறவர்கள், நன்றாகத் தெரியும். ஒரு ஏக்கரில் இவ்வளவு நெல் விளையும் என்று சொன்னால் அவ்வளவு விளையறதைப் பார்த்தாச்சு. சர்க்காரால் அளிக்கப்படும் உதவி எவ்வளவோ அந்த வசதியை எல்லாம் போட்டு ஒரு ஏக்கருக்கு 3 வண்டி அதாவது 24 மூட்டை உற்பத்தி பண்ணி ஆச்சி. 27-28 மூட்டைகூட உற்பத்தி பண்ணியாச்சு. 1/4 படி அரிசி போட்டு வேகவைக்கிற பாத்திரத்திலே 1/2 படி அரிசி வரும் என்று நீங்கள் எதிர்பார்த்தால் அது பொங்கி கீழே போகும். உற்பத்தி பண்ணு என்று சொன்னால்—ஏன் வராது. ஜப்பானில் வரலையா என்கிறார்கள். அந்த நாட்டின் நீர்வளம், நிலவளம், குடிவளம் என்ற அந்த வளத்தைக் கொண்டு அதிகமாகிறது. பெங்களூரிலே கத்திரிக்காய் போட்டா ஒரு முழு நீளம் வளருது. அதுவே காஞ்சிபுரத்திலே போட்டா இவ்வளவு குட்டையா ஆகிறது. அந்தக் கத்திரிக்காய் இங்கே வரவில்லை என்றால், எப்படிவரும்? இந்த மண்தான் 105 டிகிரி காயுதே. ரசாயன உரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுங்க. எப்போ வேண்டுமோ அப்போ கொடுக்கிறதில்லை. கதிர் வரதுக்கு 15

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [20th January 1964]

நாட்களுக்கு முன்னே போட்டா லாபம் வரும். அப்போ கொடுக்கிறதில்லை. கதிர் முத்திப்போகிறது, அப்போ கொடுக்கிறான். வாங்குவானா? விவசாயி முட்டாளா? அதுதான் விந்கவில்லை. எப்படி விற்கும்? காலத்திலே கொண்டு வந்து கொடுக்கணும். காலம் கடந்தால் போகுது கைலாசம். விவசாயம் பன்றதுக்கு முதலாளிகளுக்கு இஷ்டமில்லை. மனம் விட்டுப்போச்சு. காரணம் இங்கே பண்ணுவென்று சொல்லுங்க. எனக்குப் பண்ண இஷ்டமில்லை. என்னை அடிப்பிங்களா? என்ன பண்ணுவீங்க?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : என் இஷ்டமில்லை?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : அதையும் சொல்றேன்.

2-10 ஒரு கனம் அங்கத்தினர் : வயது ஆப்போச்சா?

m.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : வயசாகவில்லை, ஒண்ணு மில்லை. இப்போது ரொம்ப, நாளுக்கு நாள் கூலி கூடிப்போச்சு. கூலி 14 அணு கொடுக்கிற இடத்திலே, 1½ ரூபாய் கொடுக்கிறோம், ரொம்ப கஷ்டப்படுகிறோம். 1½ ரூபாய் கேட்டவன் எல்லாம் 3½ ரூபாய் கேட்டான். கொடுத்தோம். இது செத்துப்போன பிணம் மாதிரி பயிர் ஆகிப்போச்சு. பயிர் எல்லாம் தண்ணீரில் அழுதி போகுது. நாம்தான் இன்றைக்குக் கஷ்டப்படுகிறோமே தவிர, வேலைக்காரன் எல்லாம் சாப்பிட்டான். இவர்களுக்கும் கொஞ்சம் மரியாதையாகப் போகணும். ஒரேயடியாகக் கூலி கொடுக்கிறோம். அதற்கு ஒரு அளவே இல்லையா? எதைக்கொண்டு கொடுக்கிறோம்? நிலத்திலிருந்து வருகிறதைக் கொண்டுதானே கொடுக்கிறோம்? தர்மம் என்றால் அது வேறே, இதை எப்படி கொடுக்கிறது? அதிலே வருகிறதைப் பொருத்துத்தான் கொடுக்கவேண்டும். Over ஆக அல்லவா போச்சு? எப்படிக் கொடுக்கிறது கூலியை?

மின்சாரத்திற்கு வரி, நிலத்திற்கு வரி, நீர் என்று வரி போட்டு விட்டாச்சு, கூலி ஆட்களுக்கு அதிக கூடிப்போச்சு, மாட்டு தீவனம் புண்ணுக்கு, வைக்கோல் விலை கூடிவிட்டது. விவசாயியை மோட்டை பண்ணுகிறது என்ன வேலை? அவ்வளவு தின்றும் போட்டார்கள். ஆனத்தான் இன்னும் தின்னவில்லை. எப்படி விவசாயம் ஊக்கமாக செய்வான்? வியாபாரி வாங்கும் கடனுக்கு 90 நாள் தவணை வட்டி கொடுத்துவிட்டு லாபத்தை சரியாகக் காட்டாமல் பிளாக் மார்க்கெட்டில் போட்டுவிட்டுப் போகலாம். விவசாயம் வியாபாரம் மாதிரி அல்ல. ஊரில் இருக்கிற திண்ணை எல்லாம் இடிச்சு இடிச்சு தெருவில் இருக்கிற திண்ணைகள் எல்லாம் ஜவுளிக் கடைகளாய் விட்டது. பிணம் போகிற தெருவு சென்னையில் மின்ட் தெருவில் திண்ணை எல்லாம் ஜவுளிக் கடைதான் வைத்திருக்கிறார்கள். ரூபாய் 70 வாடகை. குமாஸ்தாவாக 70, 80 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கியவர்கள் ஒரு திண்ணையில் சொந்தமாகக் கடை வைத்து மாதம் 200 ரூபாய் மாதம் சம்பாதிக்கிறார்கள். எல்லாம் கொடுக்க வேண்டியவன் விவசாயிதான். மற்றவர்களுக்கெல்லாம் லாபமாய் இருக்கிறது. விவசாயிக்கு லாபம் இல்லை, வியாபாரிக்குத்தான் லாபம். ஆகையினால், நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் சரி, விவசாயம் வளராது, சார். இவ்வளவு தான் நடக்கும்.

20th January 1964] [திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

வருஷா வருஷம் 5 ஆண்டுத் திட்டம் போட்டுக்கொண்டே உணவுப் பொருள்கள் பெருக்கத்தைப் பற்றி ஏட்டில் எழுதிக் கொண்டே போனீர்களானால் ஒன்றும் முடியாது. ஏட்டுச் சுரக்காய் ஒன்றும் சமயலுக்கு உதவாது அதைக் கொஞ்சம் குறைச்சுக்க வேண்டியதுதான். பணம் அதிகமாக வருகிறதுக்கு வழி பண்ணுங்கோ. அதிகப் பணம் கைக்கு வந்தால் ஏழை எளியவர்கள் நடுத்தர மக்கள் அதிக விலை கொடுத்து வாங்க முடியும், இல்லையானால் எல்லோருக்கும் சாப்பாடு போடுங்க, சத்திரம் மாதிரி.

இந்த சர்க்கார் எல்லாவற்றையும் நாங்களே எடுத்துக் கொள்வோம் என்று சோஷலிசம் சொல்கிறார்கள். எங்களுடைய நிலத்தை நீங்கள் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். விற்று விடலாம். நாங்களே சிபாரிசு செய்து சர்க்காருக்கு வாங்கிக் கொடுக்கிறோம். ஏனென்றால், இந்த வேலை அவ்வளவு கஷ்டமாய் இருக்குது. பாங்குகளை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டால் மற்றதைப் போலவே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நாங்கள் வைத்திருக்கும் பணத்தை பாங்கியில் போடாமல் 10 ரூபாய் 15 ரூபாய் என்று தினம் எடுத்து செலவு செய்து காலத்தைக் கழித்து செத்துப்போகிறோம். (சிரிப்பு.) சென்ற ஆண்டில் இருந்து 3 ரூபாய் கூலி கொடுத்துவிட்டு, விவசாயிகளாகிய நாங்கள் ஓரளவு செலவு பண்ணிகிட்டு வந்திருக்கிறோம். இப்போ விவசாயத்திற்கு செலவு ஏராளமாக ஆகுது என்றால், எங்கே இருந்து கொடுக்கமுடியும்?

சர்க்கார் இப்போது தொழிலாளர் இன்ஷூரன்ஸ் என்று வைச்சு, சில தொழிலாளர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் பண்ணுகிறதுக்கு உதவி பண்ணுகிறார்கள். ஒரு பக்கம்தான் செய்கிறார்கள். அதே தொழிலாளர்கள், அவர்கள் கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு பிற்கால வசதி இல்லை. கொஞ்ச நாள் இருக்கிறான், வயசு ஆகிப்போச்சு. வேலை செய்வதற்குச் சக்தி இல்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணுகிறதாகச் சொன்னார்கள். அந்த இலாக்கா மாதிரி திருநெல்வேலியில்கூட பேசியிருக்கிறார்கள். இப்போது அந்த வேலை வேறு ஒருவரிடம் போச்சு. வேறே மந்திரியிடம் கொடுத்து விட்டால் அந்த வேலையை அவரால் சொல்லி, ஏதாவது அதில் நடக்கிறதா என்றால், ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அவர்களுக்கு நாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னவர்கள் அதை மறந்து விட்டார்கள். அவர்களுக்கும் செய்யவேண்டும். அவர்களும் தொழிலாளர்கள்தானே? கூட்டுறவுத் தொழிலாளர்களுக்கும் உதவி செய்ய வேண்டும். நீங்கள் வைச்சிருக்கிற வேலையில் நீங்கள் கொடுக்கிற கூலி சலுகையை தனிப்பட்டவர்களாகிய நாங்களும் அத்தத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கிறோம். தொழிலாளி வீட்டில் திடீரென்று ஒருவன் செத்துப் போய்விட்டால் எங்களிடம் வேலை செய்கிறவனுக்கு பணம் கொடுத்து உதவி செய்கிறோம் கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் மாதிரி உதவி செய்ய முடிவதில்லை. மேற்கொண்டு எங்களிடம் கண் கால் சரியில்லை என்று சொன்னால் அவன் தானாகவே நின்று போய் விடுவான். உங்களிடம் இருந்தால் ஏதாவது செய்வீர்களா இல்லையா? ஆகையால் அவனுக்கும் ஏதாவது செய்ய

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [20th January 1964]

வெண்டும். ஏதோ இன்ஷூரன்ஸ் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த மாதிரி கூட்டுறவு சங்க வேலைக்காரர்களுக்கும் செய்வதற்கும் முயற்சி பண்ணுங்கள் என்று நான் கேட்கிறேன்.

முக்கியமான விஷயம் இந்த ஜனநாயக சோஷலிஸம்தான். இது வரையிலும் ஜனநாயகம், இப்போது ஜனநாயக சோஷலிஸம் வந்திருக்குது. எது தான் நடக்குமோ என்று ரொம்ப குழப்பமாக இருக்குது. ஒரே பைத்தியம் பிடிச்ச மாதிரி இருக்குது இந்த ஜனநாயக சோஷலிஸம். ஜனங்கள் கிட்டே, சுதந்திரம் கேட்கிற போது 1920-லே சத்தியமூர்த்தி காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்து, ஜவுளிக் கடை சத்திரத்தில் பேசினார். “நாங்கள் இந்த சுதந்திரம் அடைந்தால், எங்களிடம் சர்க்கார் வந்தால், நீங்கள் எல்லாம் சுகமாக வாழலாம், போலீஸ் இருக்காது, வீட்டு வரி கட்ட வேண்டியதில்லை, பாலாற்றில் பாலுந் தேனும் ஓடும்” என்று இப்படி எல்லாம் பேசினார். நாங்கள் அதை எல்லாம் நம்பிக்கிட்டு இருந்தோம். இப்போ சுதந்திரம் வாங்கி 18 வருஷம் ஆகுது. ஏழை எளியவர்கள் சுகமடையவில்லை என்பதை அறிந்து கேட்க ஆரம்பித்து ஜனங்கள் முழிச்சுக்கிட்டு இருக்கிறார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஜனநாயகத் தையே வைச்சுப் பேசினால் நடக்காது என்று “ஜனநாயக சோஷலிஸம் வந்தால், சுகமாக வாழலாம்” என்று பேசுகிறார்கள். ஜனநாயக சோஷலிஸம் இருக்குதே, இது எல்லாம் சுமமா வெறும் வேதாந்தம். இந்த வேதாந்தத்தால் ஒன்றும் நடக்காது. ஆகையினால் ஜனநாயக சோஷலிஸம் என்று சொல்வது வெறும் வேதாந்தப் பேச்சுதான்.

இதில் ஆளும் கட்சிக்குக் கொள்கையில் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. பாமர மக்களிடத்தில் தந்திரம் செய்வதாகத்தான் இது இருக்கிறது. இத்தனை நாள் ஏன் சரியாக நடக்கவில்லை என்று கேட்டால் இனிமேல் ஜனநாயக சோஷலிஸம் வந்தால்தான் சுகமாக வாழலாம் என்று சொல்லலாம். இதையே பத்து வருஷத்திற்குப் பிறகு சொன்னால் வரும் சந்ததி ஜனநாயகத்தை மறந்துவிடுவான். இதுதான் அரசியல் தந்திரம்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நாம் சொன்னால் பிடித்துக் கொள்வார்களா?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : 1920-ல் படிப்பே ரொம்பவும் குறைவு. இப்போது பெரும்பாலும் மக்கள் படித்திருப்பதால் சொல்வதை நம்புவது என்சு சந்தேகமாக இருக்கிறது. பிடிக்க மாட்டான். வாழ்க்கையில் எந்த அம்சமாக இருந்தாலும் சர்க்காரே ஏன் செய்யவேண்டும்? எல்லாம் நானே செய்கிறேன் என்று எடுத்துக்கொண்டால் தொந்தரவு வந்து விடுகிறது. இல்லாத வனுக்கு உதவி செய்வதாக இருந்திருந்தால் இந்த உபத்திரவம் வந்திருக்காது. ஐயா சொன்னார். எல்லாவற்றையும் சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்வேன் என்றால் எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன். சோஷலிஸம் வந்தால் எல்லாரும் சமமாக இருக்கலாம் என்று சொல்வார்கள். சுமமா இருக்கிற சோம்பேரி சுகமாக இருக்க முடியுமா? நாங்கள் இருக்கிறோம் என்றால் சுமமாவா இருக்கிறோம்? உழைக்கிறோம். சம்பாதிக்கிறோம். வேலை செய்கிறோம்.

20th January 1964]

ஒரு உறுப்பினர் : யார் அதை சோஷலிஸம் என்றது?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : சோஷலிஸம் என்றால் சமதர்மம் என்கிறார்கள். சொல்வதற்கு அழகாக இருக்கிறது. ஆனால், காரியங்கள் செய்வதற்கு மக்கள் வாழ உதவி செய்ய சர்க்கார் விட்டுவிட்டு கொள்கையில் அதை இதை சொல்லி குழப்பம் செய்வதால் கடைசியில் ரொம்ப குழப்பத்தில்தான் அது போய் முடியும். படித்தவர்கள் படிக்காதவர்கள் எல்லோருக்கும் இது குழப்பத்தைத்தான் கொடுக்கும். ஆகையால் இத்தனை நேரம் பேச அனுமதித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. வி. ராமசாமி : கனம் உப தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் கவர்னர் உரையைப் பாராட்டி நான் சில வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன். கவர்னர் உரையிலே முக்கியமாக இன்று நமது மதிப்பிற்குரிய தலைவர் திரு. காமராஜ் அவர்களைப் பாராட்டி எழுதியிருப்பது குறித்து எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் வேறுவிதமான அர்த்தத்தில் பேசியுள்ளார்கள். அதைப் பற்றி எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். குறிப்பாக காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தைப் பாராட்டியிருந்தாலும் சந்தோஷப்படவேண்டியதே. காங்கிரஸ் என்றால் என்ன? பொது மக்கள் சேவைக்கு காங்கிரஸ் இருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்று மில்லை. காங்கிரஸ் சார்பில் அவர் வாழ்நாள் முழுவதும் வேலை செய்து வந்திருக்கிறார் என்பதை நண்பர்கள் மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தனிப் பட்ட முறையில் அவர் யாருக்காகவும் அல்லது தனக்காகவும் பாடு படவில்லை. மக்களுக்காகவே அவர் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்து வந்திருக்கிறார் என்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். நல்லமுறையில் கவர்னர் அவர்களும் பாராட்டியது போதாது. சபையில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அதைப் பாராட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். சாதாரணமாக ஒரு தண்டல் வேலையை ராஜினாமா செய்வது என்றால் மனம் ஒப்ப வில்லை மனிதனுக்கு. 50 ரூபாய் சம்பளமாக இருந்தாலும் கூட எனக்கு வாரிசு இருக்கிறது என்று வாதாடுகிறான். விண்ணப்பிக்கிறான். அப்படியிருக்க ஒரு பிரதம மந்திரியாக இருந்த ஒருவர் தன்னுடைய பதவியை துரத்த தள்ளிவிட்டுப் போவது என்று சொன்னால் அது எப்பேர்ப்பட்ட காரியம்? இந்த நாட்டில் மட்டுமல்ல, வேறு எந்த நாட்டிலும் நடக்க முடியாத அரிய காரியத்தைச் செய்தார். அதனால் அதை கவர்னர் பாராட்டினார் என்றால், அதை மோசம் என்று எண்ணினால், அது அவ்வளவு நல்லதாகத் தெரிய வில்லை. நல்லது எதை யார் செய்தாலும் அதனைப் பாராட்ட வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். அதைப்போல எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் சில நல்ல விஷயங்களைச் செய்யும்போது அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும். அதுதான் தமிழ்நாட்டுப் பண்பாகும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [20th January 1964]

விவசாயிகளுடைய நிலைமை பற்றி இன்று நம்முடைய சர்க்கார் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கூட இன்னும் விவசாயிகள் நல்லமுறையில் முன்னேற முடியவில்லை. காரணம் பல இடையூறுகள் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் பல நல்ல காரியங்கள் செய்ய எண்ணினாலும் கூட கீழே இருக்கிற தகிடுதத்தம் செய்யும் அதிகாரிகள் வர்க்கம் கெடுத்துவிடுகிறது. அவர்கள் செய்யும் சூழ்ச்சிகளை நாம் கண்டிப்பாக அகற்றியாக வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுக்கவேண்டும். அந்த முறையில் இன்னும் வரவில்லை என்பது ஏன் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். விவசாயிகள் ஏன் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டியது நம்முடைய சர்க்காரின் மிகமுக்கியமான கடமை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக கோவை ஜில்லாவில் பருத்தி மகசூல் மிக முக்கியமானது. முன்பு புகையிலை அதிகமாக இருந்தது. இப்போது சரியான உரம் நல்ல விலை மற்ற வசதிகள் இல்லாமல் புகையிலை வைப்பதையே மறந்து விட்டார்கள். நான் பல தடவை இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். புகையிலை விவசாயம் செய்தால் விளைபொருள்களை எப்படி அதிகப்படுத்தலாம் என்பதை எடுத்துக்கூறியிருக்கிறேன். அதிகாரி வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு புகையிலை சாப்பிடக் கூடிய வஸ்துவா? அதை ஏன் உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று கூறுகிறார். புகையிலையைப் பற்றித் தெரியாதவர்களை எல்லாம் எக்ஸைஸ் இன்ஸ்பெக்டர்கள் ளாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து தகுந்த முறையில் விவசாயிகளுக்கு அனுகூலம் செய்யும் வகையில் அந்த துறையில் அனுபவம் இருக்கக்கூடிய ஆபீசர்களை டிபார்ட்மெண்டில் அமைக்கவேண்டும். அது மிக முக்கியமானது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விவசாயிகளுக்கு காலா காலங்களில் உதவி செய்யவேண்டும் அறுவடைக்கு முன்னால் போடக்கூடிய உரத்தைக் கதிர் அறுக்கும் கட்டத்தில் கொடுப்பதால் பிரயோஜனமில்லை. எதிர்க்கட்சி நண்பர் இதைக் கூறினாலும் கூட அதை நான் ஆதரித்து பேசக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அது நியாமம்கூட. அந்த முறையை நாம் திருத்தித்தான் ஆக வேண்டும். எதிர்க்கட்சியினர் சொல்லும் நல்ல கருத்துக்களை ஆதரிக்க வேண்டும். நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கான நல்ல விஷயங்களை அவர்கள் சொன்னால் அவற்றை வரவேற்க வேண்டியது ஸ்தாபனத்தின் கடமை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் தகாதவற்றைச் சொன்னால் அதை எதிர்ப்பதும் நம் கடமையாகும். விவசாயிகள் பல விதத்தில் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு முன்பு எவ்வளவு கந்தாய வரி இருந்தது. இப்போது எவ்வளவு உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். விவசாயிகளில் ஆயிரத்தில் 999 பேருக்கு கணக்கு வழக்குத் தெரியாது. எழுதவும் தெரியாது. அப்படியிருக்கும்போது விவசாயத்தில் ரூ. 2,000-க்கு மேல் வருமானம் வந்தால், அந்த டாக்ஸ் இந்த வரி என்று சொன்னால் அவன் கணக்குப்பிள்ளையிடம் கேட்கிறான். அதிகாரிகள் கணக்குப்பிள்ளையிடம் போய் இந்த ராமசாமிக்கு

20th January 1964] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

எவ்வளவு விவசாயம் என்கிறார்கள். அவன் தண்ணீர் இல்லாமல் விவசாயம் செய்திருக்கவே மாட்டான். கணக்குப்பிள்ளை உடனே இத்தனை ஏக்கர் பருத்தி இத்தனை ஏக்கர் டிகையிலே என்று சொல்வார்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு அப்படியென்றால் அதில் இவ்வளவு கிடைக்கும் என்று உண்மை உணராமல் கணக்குப் போட்டு நோட்டீஸ் அனுப்பிவிடுகிறார்கள்.

விவசாயி டாக்ஸ் ஆபீஸர் வந்தவுடனே வேஷ்டியை இழுத்துக் கட்டி துண்டை இடுப்பில் கட்டி, வாங்க எஜமானரே என்று அவருக்கு, மோர், இளநீர் கொடுத்து எல்லாம் பண்ணினாலும்கூட இரு இரு உனக்கு சரியா வேலை செய்கிறேன் என்று சொல்லிப் போய்விடறான். விவசாயி அதிகாரிகளுக்கு அடிமைப்பட்டு இருக்கிறான். விவசாயத்திலே சுயநிர்ணயமாக இருந்து நிமிர்ந்து நின்று பேசக்கூடிய நிலைமை வராமல் இருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வருகின்றனர். அதிகாரிகள் எந்த மாதிரி வகையிலே வரியைப் போட்டாலும்கூட கொடுத்துவிடலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள். அதிகாரிகள் தொந்தரவாலே கஷ்டப்படுவதைப் பார்க்கும்போது அவர்கள் சகிக்க முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இன்றும் சில உரங்களை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்றால் இந்த உரங்களிலே அவ்வளவும் கலப்பு செய்யப்பட்டிருக்கிறது அதைப் போட்டும் பிரயோசனம் இல்லாத நிலைமையிலே இருக்கிறார்கள்.

சிமெண்டு மூட்டைகளிலே சாம்பலைக் கொண்டுவந்து கலந்து போடுகிறார்கள். சிமெண்டு மூட்டை கிடைக்கிறதென்றால் விவசாயிகள் ஒன்றுக்குப் பத்து விலை கொடுத்து வாங்கி வருகிறார்கள். விவசாயிகளுக்குக் கண்டிப்பாக முதல் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். அப்படி இருந்தாலும்கூட சிமெண்டு கிடைப்பதில்லை. அப்படி கிடைக்காததால் Black market இலே வாங்குகிறார்கள். அப்படி வாங்கக்கூடிய மூட்டைகள் ரொம்ப மோசமாக இருக்கின்றன. அந்த மாதிரியான உரங்கள் வாங்குவதில் சாப்பாட்டுக்கு போடுகிற உப்பை அமோனியம் சல்பேட்டன் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். ரொம்ப இடத்தில் நடக்கிறது. பெரிய ஊழல்கள் நடக்கின்றன. இதையெல்லாம் சரிகட்ட விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய சரக்குகளைக் கொடுத்து உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு அனுகூலமாக இருக்கும் வகையில் வழிசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தவிர, இன்றைக்கு நண்பர் அவர்கள் சொன்ன மாதிரி விவசாயிகள், ஒரு பெண்ணுக்கு 13½ ரூபாய் எங்கள் ஊரிலே கூலி கொடுக்கிறோம். அந்தக் கூலி கொடுப்பதற்கு விவசாயிகளால் முடியுமா என்பது தான் அவர் கேட்ட கேள்வி, அதையேதான் விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுகின்றேன். வருமானம் அதிகம் வந்தால் கூலி அதிகம் கொடுக்கலாம். அதைப் பற்றி சங்கடம் இல்லை. இன்றைக்கு பருத்தி உலகத்திலே விளைகிற அளவு இல்லாது போனாலும் வேர்ப்பு போல் செடி வறண்டு போகிறது. தப்பித்தவரி வருகிறதிலே, பூச்சி தொந்தரவு, அப்படி இருந்தும் வருகிறபோது, செடியில் கன்று போடாத மாடு மாதிரி காயில்லை,

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [20th January 1964]

பூ இல்லை, பிஞ்சு இல்லை. மலடி என்று சொல்லுவாங்களே அந்த மாதிரி நிற்கிறது செடி, விவசாயி என்ன செய்வான்? ஒரு பொதி எடுப்பான். மூன்று ஏக்கருக்கு இரண்டு பொதி பருத்தி எனக்கு ஆகியிருக்கிறது மற்ற விவசாயிகளுக்கு எந்த மாதிரி இருக்கும் என்று நான் யோசனை பண்ணுகிறேன். அந்த மாதிரியான நிலைமையிலே விவசாயி என்ன செய்கிறான்? நான் முன்பே கூட இந்த சட்டசபையிலே சொல்லிய பிரகாரம் விவசாயி விவசாயம் செய்ய முடியாமல் மில் பக்கத்திலே போய் 'watchman' ஆக நிற்கலாம் என்று "ஐயா, மனசு வையுங்களேன், வேறே வேலை செய்ய முடியாது 'watchman' வேலை போட்டுக் கொடுங்களேன்", என்று கெஞ்சுறான். அந்த மாதிரி நிலைமை இருக்கிறதே தவிர, உண்மையிலே விவசாயத்திலே ஊக்கமாகப் பாடுபடலாம் என்ற எண்ணம் குறைந்து விட்டது. நடைமுறையில் அவர்கள் சலித்து போயிருக்கிறார்கள், என்று தெரிவிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய குறைகளை நாம் நிவர்த்தி செய்தாக வேண்டும்.

அது தவிர, விவசாயிகளை, முன்னேற்ற சமூகம் Forward Community என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த Forward Community என்ற உயர்ந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற பேரைக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் குட்டிச் சுவராகப் போவதற்கு அவனே படிக்காமல் இருக்கிறான். நாம் படிக்காவிட்டால் போகிறது. குழந்தையைப் படிக்க வைப்போம் என்று படிக்க வைத்தார்கள் என்றால், காலேஜுக்குப் போகிற போது அவனுக்கு இடமில்லாமல் போகிறது, நல்ல மார்க்கு வாங்கி இருந்தாலும் கூட அப்பன் ஆத்தா உழைச்சுப் போட்டு படிக்க வைத்து, அவன் உருப் போட்டு பாஸ் பண்ணி காலேஜுக்கு இடம் வாங்கப் போனால், அங்கே நீ (Backward) பாக்வார்டா Forward பார்வார்டா என்றால் இவன் (Forward) என்றால் போ, இடமில்லை என்று சொல்கிற நிலைமை ஏற்படும்போது பிற்போக்கு சமூகத்தில் தான் பிறக்கவில்லையே என்ற கவலை அவனுடைய உள்ளத்திலே வந்து சேருகிறது. இந்த நிலைமை மாற வேண்டும். நாம் சோஷலிஸ சமுதாயம் ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் மக்களாகிய அனைவருக்கும் சீரான சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தாக வேண்டும். இந்த மாதிரி முறையை அவசியம் எடுத்துத் தீர வேண்டும். ஏழை பணக்காரர் என்ற முறையில் வர வேண்டும் என்று பல தடவை கூறியிருக்கிறேன். இம்மாதிரி பல பேர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ளக் கூடிய நிலைமையிலே ரயிலுக்குப் போய் தலை கொடுக்கக் கூடிய நிலைமையிலே அவர்களை இழுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். குறைவாக மார்க்கு வாங்கினவனுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டது. நிறைய மார்க்கு வாங்கினாலும் கூட இடம் கிடைக்க வில்லையே என்று கூறுகிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றி யமைக்க வேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய கண்டிப்பான அபிப்பிராயம். ஆகவே இந்த மாதிரி நிலைமையிலே இன்று சர்க்கார் எவ்வளவோ இன்னும் பல திட்டங்களைப் போட்டு பல அணைக் கட்டுகளைக் கட்டி யிருக்கிறார்கள். இன்னும் பல அணைக்

20th January 1964] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

கட்டுகளை தண்ணீர் எங்கே இருக்கிறதோ அங்கங்கே எல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அந்த முறையிலே இன்றைக்கு குட்டை குளங்களை வரண்ட பிரதேசத்திலே மழைத் தண்ணீரை வீணாக்காது நிரப்பி, ஆங்காங்கு சின்ன குட்டைகளை நிரப்பி, ஒரு பொட்டு தண்ணீர் அந்தப் பக்கம் போகாமல் அதுக்கு Plan போட்டு திட்டம் போட்டு செய்ய வேண்டும் தோலான் துருத்தி எல்லாம் பார்க்கிறார்கள். போடலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஐந்து வருஷமானாலும் பண்ண மாட்டார்கள். இதெல்லாம் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோளாகும்.

அது தவிர்த்து மனுஷனுக்கெல்லாம் இன்ஷூரன்ஸ் என்னமோ பண்ணும். விவசாயிகளுக்கு இவ்வளவு நஷ்டம் ஆகுதே ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமே விவசாயிகளை முன்னேற்றம் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னால் அந்த விவசாயிகள் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் எவ்வளவோ பண்படுத்தி, கூடனை வாங்கி பயிர் செய்த பிற்பாடு அந்தப்பயிர் குழந்தைபோல பச்சைக் குழந்தை போல என்று சொன்னால் அதற்கு ஆபத்து வருகிறது என்றால் என்ன செய்வான்? விவசாயம் எப்படி முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோள். விவசாயிகளுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் கொண்டுவரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தியும் கூட அதைப்பற்றி சிந்தித்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்தத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படவில்லை யென்றால் விவசாயம் கீழ் நோக்கிப் போகுமே தவிர முன்னேற்றம் அடையாது. சர்க்கார் எதிர்பார்க்கிற மாதிரி முன்னேற்றம் அடைய முடியாது. விவசாயிகளுக்கு சலுகைகள் கொடுத்தாக வேண்டும். ரோடு போடுவது என்றால் அதைக்கூட பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். விவசாயம் செய்யக் கூடிய இடத்துக்குப்போகிற ரோடு எங்காவது ஒரு கிராமத்திலே இந்த 15 வருஷத்திற்குள்ளே செய்திருக்கிறோமோ? விவசாய முன்னேற்றத்தைப் பற்றிப் பேச நமக்கு அருகதை உண்டா? நன்மை செய்கிறோம் என்று சொல்லுவதில் பெருமைப்படுகிறோமா என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான கேள்வியாகும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் : ரோடு எங்கேயும் போட வில்லையா?

திரு. கே. வி. ராமசாமி : ஊருக்குள்ளே போட்டிருப்பாங்க விவசாயம் செய்யற இடம் வரைக்கும் எங்கும் போடவில்லை.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன் : கனம் அங்கத்தினர் ஏதாவது ஒரு இடத்தில் போட்டிருக்கிறார்களா என்று கேட்டார்களே. சாலைகளுக்கும் கிராமங்களுக்கும் இணைப்பு சாலை சாலைகளுக்கு ரோடுபோடறதை பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் போடறாங்களே, அவைகளையெல்லாம் எங்கே போடறாங்க என்று கேட்டேன்.

திரு. கே. வி. ராமசாமி : கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறியது ரொம்பப் பொறுத்தமான விஷயம் ஆகும். ஆனால் அவர் பஞ்சாயத்திலே போடுவது, ரோடிலே ஏதாவது ஜீப் போவதற்கு,

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [20th January 1964]

போக்குவரத்துக்கு Development Commissioner போவதற்காகவோ, தான் இருக்குமே தவிர, இன்னும் கிராமங்களுக்குப் போய், காடுகளில் விவசாயம் செய்யக் கூடிய இடத்துக்குப் போக வேண்டுமென்றால், மாட்டு வண்டியில் தான் போயாக வேண்டும். அந்த வண்டி மாடுகள் போவதற்கு வசதி உண்டா? எத்தனை வண்டிகள் முறிந்திருக்கின்றன? இருசு ஓடிஞ்சுபோய் இருக்கிறது? இன்று விவசாயிகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய மிக முக்கியமான கடமை, விவசாயம் செய்யக் கூடிய இடங்களுக்குப் போகும் பாதைகளைச் செப்பணிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். தவிர, கிணறுகளுக்கு, போரிங் பம்ப் செட்டாவது கொடுத்து, சர்க்கார் சலுகை கொடுத்து, அவர்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். தவிர, பம்ப் செட், போக்குவரத்து எல்லாம் நான் சொன்ன விஷயங்கள் தான். இந்த கரண்டை திடீரென்று நிறுத்துகிறதிலே, எத்தனை மோட்டார்கள் Burn ஆகி இருக்கிறது? சர்க்காரிலே மந்திரிகள் சில சமயத்தில் கிராமத்துக்குப் போகும்போது, விவசாயிகளிடத்தில் கேட்டால், “என்ன குறை உங்களுக்கு? பம்ப் செட் போய் இருக்கிறதே, அதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டால், அவர்கள் தாராளமாகச் சொல்வார்கள். இந்த மாதிரி எவ்வளவோ மோட்டார்கள் Burn ஆகி, Burn ஆகிப் போனால்! அவர்கள் என்ன தான் செய்வார்கள்? இதனால் ஒரு மாத காலம் தாமதம் ஆகும். இந்த நிலைமையில் இன்றைக்கு அவர்கள் பல கஷ்டங்கள் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த நாட்டுக்கு, சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுப்பதற்காக, பாடு பட்டதயாகிகளுடைய நிலைமை, இன்று எந்த நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதையும் நான் சற்றுக் கூறாமல் இருப்பதற்கு முடியவில்லை. அதை கவர்னர் அவர்களுடைய உரையிலே, புரட்டிப் பார்த்தேன். எதுவும் காணப்படவில்லை. ஏனென்றால், கவர்னர் அவர்களே ஒரு தியாகி. இப்பேர்ப் பட்டவர்கள் காலத்திலே நமக்கெல்லாம் தியாகிகளுக்கெல்லாம் ஏதாவது ஒரு குறை நீங்கும் என்று எண்ணியிருந்தோம். அந்த முறையிலும்கூட, கவர்னர் உரையிலே அவர் இதை அறியாமல் இருப்பதைப்பற்றி நான் வருத்தம் அடைகிறேன். ஏனென்றால், அந்தக் காலத்திலே, நாம் அடிமைப் பட்டுக்கிடந்த காலத்திலே, நம் நாடு சுதந்திரம் பெறவேண்டுமென்று எண்ணி, தங்களுடைய உடல், பொருள், ஆளி அள்ளவையையும் தேசத்துக்கே அர்ப்பணம் செய்த தியாகிகள் இன்று தெருவிலே பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனைப் பார்க்கும்போது, என்போன்றவர்கள், ஏதோ எனக்கு M.L.C. பட்டம் கொடுத்திருக்கிறார்கள், இருந்த போதிலும் கூட, அவர்களைக் கண்ணால் பார்க்கும் போது, வருத்தப் பட வேண்டிய நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றோம். ஏதோ சிலருக்குப் பூமி கொடுத்தார்கள். அவர்கள் முதலில் 10 ஏக்கர் கொடுக்கிறோம் என்றார்கள். கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு 5 ஏக்கரைப் பிடுங்கினார்கள். சிலபேரிடம் இருப்பது பூராவும் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். எத்தனையோ தடவை பல Ministers எல்லாம் வந்த நேரத்தில் கூட, இப்படி எல்லாம் நடந்திருக்கிறது

20th January 1964] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

என்று சொல்லியும் கூட, வெகு நாளாக அதை நிவர்த்திக்கவே இல்லை. கடைசியாக ஒரு பெரியவருக்கு, ரொம்ப வயசானவருக்கு, 1½ ஏக்கர் தான் தாராபுரத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் சுயார்ஜிதம் ஆக்கப்படவில்லை. அதை ஏதோ சில அதிகாரிகளை சேர்ந்த சில பேருக்குப் பிடுங்கிக் கொடுத்தார்கள். தாசில்தாருக்குச் சம்பந்தப்பட்ட பந்துக்களோ, அல்லது ஊழியர்களோ அந்தப் பூமி உரிமை இல்லாமல், இப்படியெல்லாம் செய்துவிட்டார்கள். இன்னும் சிலருக்கு நஞ்சைக்குத் தீர்வை கட்டுவதற்கு மதகு வைத்து இருக்கிறார்கள். அப்போது அதிகாரிகளுக்கு அவைகளை எழுதுவதற்கு மறந்துவிட்டார்கள். அதற்காக என்னென்னமோ போட்டு, இப்போது தண்டத் தீர்வை போட்டு, அவர்கள் மண்டையை உடைத்து, அவர்கள் அதைக் கட்டமுடியாத நிலைமையில் இன்றைக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான நிலைமைகளை எல்லாம் மாற்றி, அவர்களுக்கும் சில சலுகைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல, இன்றைக்குப் பூமி கொடுப்பதைக் காட்டிலும், இன்னொருத்தர் பூமியை, அது 1, 2 ஏக்கரா இருக்கும், அதைக் கூட இன்றைக்கு ஹரிஜனங்களுக்கு விடு கட்டுவதற்காக அந்த இடங்களைத்தான் select பண்ணுகிறார்கள், போய்ப் பார்க்கிறவர்கள் என்னிடம் ஓடி வருகிறார்கள். “என்னிடம் 2 ஏக்கர் தான் இருக்கிறது, இதையும் பிடுங்குகிறார்கள் போல் தெரிகிறது” என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். இன்றைக்குக் கூட ஒருவர் லெட்டர் எழுதி இருக்கிறார். “என்னுடைய பூமியில் 2 ஏக்கரா தான் இருக்கிறது, அதில் தான் வீடு கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிறான். பக்கத்தில் நிறைய பூமி உள்ளவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பூமியை எடுத்துக்கொண்டால் பரவாயில்லை. ஆனால் என்னுடைய இந்த 2 ஏக்கரைப் பிடுங்கிக் கொண்டால் நான் என்ன செய்வது?” என்று சொல்லி, நேற்றைக்குக் கூட எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது’ இந்த மாதிரியான நிலைமையில், யாராய் இருந்தாலும் சரி, தியாகியாய் இருந்தாலும் சரி, தியாகியாக இல்லாமல் இருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கு மனம் உவந்து கொடுத்தால், அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அதற்கு மாறாக நாமாக அது தான் தகுதியான இடம் என்று சொல்வதோ, அவர்களிடத்தில் நாம் எடுத்துக் கொள்வதோ அவ்வளவு உசிதமாக இருக்காது, அந்த மக்களுடைய நன் மதிப்புக் குறைந்துவிடும். என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த மாதிரி இன்னும் பல விஷயங்களைப் பற்றி நான் பேச வேண்டியதில்லை என்று எண்ணுகின்றேன். அதை எல்லாம் நேரிலேயே, மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி நான் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இவ்வளவு நேரம் எனக்கு இந்தச் சபையிலே பேச அனுமதி கிடைத்ததற்காக, சபை உப தலைவருக்கு என்னுடைய வணக்கத்தை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஜெய்ஹிந்த்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

[20th January 1964]

V. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

* 67. Notification issued with G.O. Press No. 2874, Revenue, dated 27th September 1963, regarding amendment to the Madras General Sales Tax Rules, 1959.

* 68. Notification issued with G.O. Press No. 2875, Revenue, dated 27th September, 1963 regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1959.

* 69. Notification issued with G.O. Ms. No. 3189, Home, dated 8th October, 1963 regarding relaxation of rule 4 of the Madras Liquor (Licence and Permit) Rules, 1960 and condition 3 of Form F.P. 2 under the said rules.

* 70. Notification issued with G.O. Ms. No. 3456, Home, dated 31st October, 1963 regarding amendment to the Madras Traffic Rules, 1938.

** 71. Notification issued with G.O. Ms. No. 3246, Revenue, dated 6th November 1963 regarding amendment to the Travancore-Cochin Agricultural Income-tax Rules, 1951.

** 72. Notification issued with G.O. Ms. No. 5135, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 25th October 1963, regarding amendments to the Madras Factories Rules, 1950.

** 73. Notification issued with G.O. Ms. No. 5120, Revenue, dated 24th October 1963 regarding amendment to the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Rules, 1956.

** 74. Notification issued with G.O. Ms. No. 3227, Home, dated 11th October, 1963 regarding exemption from payment of tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931, motor car MSV 5646 belonging to the Trade Representation of the German Democratic Republic in India, Madras.

* Sent by post to all M.L.Cs. on 28th December 1963.

** Sent by post to all M.L.Cs. on 7th January 1964.

